

NIEUWE AVONTUREN

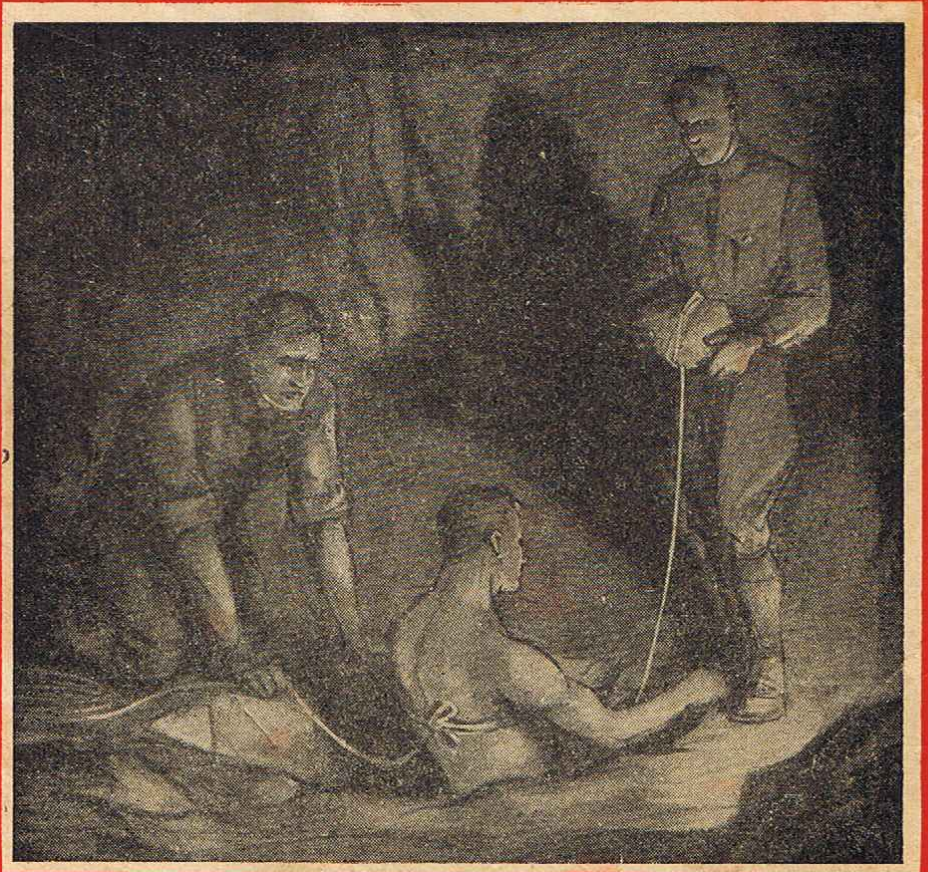
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEHEIMZINNIGE DUIVELSKOP

N° 2310

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Geheimzinnige Duivelskop

HOOFDSTUK I

RAFFLES IS REISLUSTIG

Raffles lag lang uitgestrekt, met zijn lange rechte benen zover hij maar kon voor zich uitgestoken, in een van die gemakkelijke stoelen, van rundleder gemaakt, waarin men als het ware wegzinkt.

Hij zat in de goed voorziene bibliotheek van zijn huis in de Cromwell Road en op een paar meters van hem af zat Brand, zijn onafscheidelijke vriend, zijn tweede ik, verdiept in de lezing van een avondblad.

Het kon omstreeks negen uur in de avond zijn, en de beide vrienden hadden zoëven zeer eenvoudig thuis gedineerd, waarbij de trouwe James Henderson tegelijkertijd als kok en als tafeldienaar had gefungeerd.

Op het ogenblik was hij bezig, de gro-

te Rolls Royce schoon te maken in de garage, die zich achter in de vrij grote tuin bevond, en men hoorde door het geopende raam zijn schelle falsetstem, waarmede hij een populair liedje ten gehore bracht.

Bijna drie kwartier geleden waren Raffles en Brand van tafel opgestaan, en hadden zich naar dit vertrek begeven, zonder een bepaald doel.

Brand had zich voorzien van de laatst uitgekomen krant, en Raffles had het eerste het beste boek uit een van de reusachtige kasten genomen, en was er mee in de gemakkelijke stoel neer gevallen.

Er waren in al die tijd zeker geen vier woorden gewisseld, toen Raffles plotseling vroeg:

— Mag ik weten waarom ik zozeer

je belangstelling gaande maak, Charles?

De jongeman liet met een beweging van komische schrik en verbazing zijn kraant zakken, en stotterde:

— Hoe kom je daàrbij? Hoe kun je dat weten?

— Je ontloopt mijn vraag. En als je niet wilt, dat je houding opgemerkt wordt, dan moet je ook zorgen, dat je op een andere plaats gaat zitten, en niet zo, dat ik je aanminnige wezenstrekken weerspiegeld kan zien in een van de glazen kastdeuren. Nu?

— Wel, ik wilde mij er nu en dan maar eens van overtuigen, dat je er nog was, zei Brand half lachend, half verlegen.

— Vind je dat ik een beetje stil ben?

— Om je de waarheid te zeggen, ik geloof dat je je verveelt, en niet zo'n beetje ook!

— Het is een weinig sterk uitgedrukt maar het scheelt toch niet veel. Ik ben in een landerige bui, ik geef het volmondig toe.

En toen zonk Raffles met een plof weer verder in zijn stoel neer, en verdiepte zich in zijn lectuur. Brand merkte hoofdschuddend op, dat Raffles nu en dan slechts met moeite een geeuw onderdrukte.

De jongeman kende deze verschijnselen.

Raffles was weer geruime tijd in Londen geweest, hij had er weer menig avontuur beleefd, maar zijn rusteloze geest zocht naar afleiding, alsof het gevaarvolle bestaan dat hij leidde hem geen afleiding genoeg bood.

Nog steeds waren diamanten en andere kostbaarheden nergens veilig voor hem, nooit kon hij zich weerhouden, een poging te doen om een kostbare steen in zijn bezit te krijgen, zodra er maar één woord over in een der kranten geschreven werd, en het had maar weinig gescheeld, of hij was enige jaren geleden erin geslaagd, zich meester te maken van de wereldberoemde Cullinan, juist toen dit zeldzame stukje mineraal geslepen en wel, de beroemde diamantfabriek van Asscher te Amsterdam had verlaten.

En plotseling, in zo'n woeste wedloop met de politie, in zulk een jacht op goud en diamanten, kon Raffles overvallen worden door een schier onweerstaanbare begeerte het stof van Londen van zijn voeten te schudden, en elders te voldoen aan zijn zucht naar buitengewone voorvallen.

Brand merkte heel goed, dat Raffles zich op dat ogenblik stierlijk verveelde en dat hij aan de vooravond stond van een periode van neerslachtigheid en diepe melancholie, waaraan hij bijna niet meer was te onttrekken, wanneer hij zich daarin eenmaal had ondergedompeld.

Brand was juist bezig, naar een of ander middel te zoeken, hetwelk Raffles aan die melancholie kon onttrekken, toen er een soort gerommel uit de diepten van de grote stoel scheen op te stijgen.

Brand keek op.

Hij zag niets anders dan het glanzende haar van Raffles, een stukje van het oude geschiedenisboek, de blanke vingerspitsen, die het vasthielden.

— Zeg je iets? vroeg hij, toen het gerommel ophield.

— Ik wilde iets vragen, amice. Waar ligt op het ogenblik onze Bruinvis?

De ogen van de jongeman begonnen te schitteren en hij riep verheugd uit:

— Aha. Een zomeruitstapje. Zo mag ik het horen. Het is verrukkelijk en onze duikboot kan ons binnen tien dagen naar de Azoren of zelfs naar Cuba brengen. Een schitterende inval van je.

— Waar ligt de Bruinvis? herhaalde Raffles onverstoort.

— Wel, als er niets tussenbeide is gekomen, en als zij niet is ontdekt door een kustwacht of zo iemand, dan ligt zij nog altijd in de geheime grot op een paar mijlen ten zuiden van Lowestoft.

— Dat is prachtig. Wij zullen de boot nodig hebben. Je hebt immers lust in een reisje, hoor ik daar tot mijn genoegen?

— Ik verlang niets liever. Wij hebben een druk seizoen achter de rug, en mogen wel eens uitrusten.

— Ja, ja, rust is uitstekend voor je oude, stroeve ledematen, bromde Raffles. De jongeman richtte zich een weinig

op, en probeerde het gelaat te zien te krijgen van Raffles, want er was iets in diens stem, dat hem maar half aanstond.

— Ik klaag niet, zei hij, een weinig in zijn wiek geschoten. Maar ik vind inderdaad dat wij wel eens wat vacantie mogen nemen. Zullen wij naar Cuba gaan?

— Te warm om deze tijd van het jaar.

— De Azoren dan?

— Lieve hemel neen, dan kunnen wij evengoed Leicester Square op en neer blijven lopen. Om deze tijd is het op de Azoren even druk als op Piccadilly of voor de beurs, en je struikelt er bij iedere stap over een rijke Londense koffiehandelaar of een makelaar in granen.

— Hawaii dan?

— Charles, ben je niet wijs? Veel te ver.

— Noem dan zelf maar een doel, zei Brand ten einde raad. Mij is het feitelijk onverschillig, als het er maar stil is, en mooi, en als wij er maar een paar weken in een genotvolle, rustige omgeving kunnen doorbrengen.

— Wel, daar zal ik je wel aan kunnen helpen. Wat denk je van Benicarlo?

— Benicarlo? Nooit van gehoord. Is dat in Italië?

— Neen, Spanje. Een aardig plaatsje, aan de spoorweg, die van de Pyreneeën af bijna de gehele oostkust van Spanje volgt, tot Cartagena toe. Het ligt dus aan zee. Voorts ligt het een kilometer of twintig ten zuiden van Barcelona, maar ik zou je met geen mogelijkheid kunnen zeggen, of je dit in een Beadeker zoudt vinden.

— Hoe kom je er dan eigenlijk zo plotseling aan?

— Wel, het staat in dit boek.

Brand keek naar de fauteuil, maar omdat hij nog steeds niets anders zag dan het haar, het boek en de blanke vingers, zo stond hij op, liep om de grote ebbenhouten tafel heen, vol boeken en kranten, kwam met zijn handen in zijn zakken voor Raffles staan, en vroeg, het hoofd een weinig schuin geheven:

— Noemt die geschiedschrijver dat plaatsje met die poëtische naam dan als

een lustoord?

— Welneen, helemaal niet. Ik denk, dat de man er nooit een voet gezet heeft.

— Dan begrijp ik niet waarom je juist Benicarlo hebt uitgezocht als ons doel.

— Wacht dan maar even, dan zal het je binnen vijf minuten duidelijk zijn, antwoordde Raffles, zonder zich te bewegen. Ik zal het maar meteen voor je vertalen.

Raffles bracht het oude geschiedboek een weinig dichterbij zijn ogen en las:

«...maar, helaas, en dit moge beschouwd worden als een somber voor-teken voor hetgeen er later zal volgen, stak er reeds bij het uitvaren van de Ebro een felle storm op, waardoor een der grootste schepen, de « Nevada », beladen met een grote voorraad goud, zowel gemunt als ongemunt, aan de grond raakte en voor men het ter hulp kon komen, lek stiet, en bijna aanstonds zonk. Men zegt dat dit vaartuig naderhand door de stroom is afgedreven en dat het wrak tot op de huidige dag ter hoogte van Benicarlo in drie vademen water moet liggen.»

Raffles liet het boek op zijn knieën zakken, keek Brand glimlachend aan, en vroeg toen:

— Wel, wat zeg je daar wel van?

— Het is uiterst belangwekkend, antwoordde Brand koeltjes, maar ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, wat daar nu eigenlijk onze duikboot mee te maken heeft.

— Dat is heel onbillijk jegens onze brave boot, want de Bruinvis moet ons naar Benicarlo brengen.

— Wat moeten wij daar uitvoeren?

— Een onderzoek instellen naar de « Nevada », het goudschip, dat daar ter plaatse gezonken is, toen de beklagenswaardige armada uitvoer om de Engelsman en de Hollander te gaan tuchtigen, zo, dat zij er nimmermeer van bovenop zouden komen.

Brand deed een paar stappen achteruit en riep:

— Aha. Dus dat is « The heart of the matter! » Ik had het dadelijk moeten weten. Natuurlijk school er iets achter die belangstellende vraag naar de ver-

blijfplaats van onze Bruinvis.

— Maar amice, waarom zo opgewonden? Jijzelf verheugde je zo op het vooruitzicht van een aardig uitstapje.

— Ik wilde een uitstapje maken als mens, niet als amphibie. Ik had wel het voornemen in zee te gaan zwemmen, maar niet om op de bodem te wandelen. Ik had wel het goud van een zonsopgang willen zoeken, maar niet het Spaanse goud van een schip, dat er waarschijnlijk allang niet meer is, dat er misschien zelfs nooit geweest is.

— Wat dit laatste aangaat, Charles, moet ik je beslist tegenspreken. Deze geschiedschrijver heeft volstrekt geen reden om zoiets uit zijn duim te zuigen. Bedenk dat dit alles geschreven werd, nauwelijks vijftig jaren na die ongelukkige tocht.

— In vijftig jaren kan heel wat gebeuren, verklaarde Brand minachtend.

— Wel, en naar wat gebeurde wil ik

juist een onderzoek instellen, zei Raffles droogjes. Komaan, Charles, geef nu tenminste toe, dat het eigenlijk niets om het lijf heeft. Het is een prachtige reis om Spanje heen, door de Straat van Gibraltar, door de Middellandse Zee, al geef ik toe, dat het bij de bewaking daar vandaag aan de dag wel wat gevaarlijk is. Maar daar slaan we ons wel door. En ik beloof je dat ik volstrekt niet al mijn tijd zal besteden aan dat onderzoek, maar onderzoeken zal ik het. Wat is voor ons drie vademen? Onze « Bruinvis » zal gemakkelijk tot die diepte kunnen doordringen, de omgeving verlichten met haar schijnwerpers en ons het geheim van de « Nevada » onthullen. Waarschuw Henderson, amice, je merkt, dat ik door een ware reiswoede ben aangegrepen. Morgen vertrekken wij. En ik zegen die oude Spaanse geschiedschrijver, die mij zulk een voortreffelijk doel voor ons uitstapje aan de hand heeft gedaan.

HOOFDSTUK II

EEN TOCHT, DIE VOORLOPIG VRUCHTELOOS IS

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat de volgende dag omstreeks negen uur in de ochtend, de drie mannen reisvaardig waren, want wat Raffles zich eenmaal had voorgenomen, dat geschiedde ook, en Brand had dus aanstonds, zoals men dat noemt, het hoofd in de schoot gelegd, en zich onderworpen.

Raffles had de reis zo berekend, dat hij bij het vallen van de avond in de Engelse havenplaats zou aankomen, want hij was er volstrekt niet op gesteld dat iemand zijn gangen zou volgen, en zo wellicht de schuilplaats van de « Bruinvis » zou ontdekken.

De tocht naar het noorden bood al heel weinig afwisseling voor de beide

mannen die haar herhaaldelijk hadden gemaakt. Eenmaal onderbraken zij de reis gedurende een paar uren, namelijk te Ipswich, waar Raffles een van zijn beschermelingen ging bezoeken, een oude Armeniër, die hij vele jaren geleden had gered uit de handen van de Turken.

De beide vrienden gingen vervolgens weer verder, zij dineerden in de trein, en kwamen te Lowestoft aan, een schilderachtig gelegen havenplaatsje, des zomers gaarne bezocht door badgasten, toen langzaam de schemering inviel.

Er waren maar heel weinig plaatsen aan de kust van Engeland, die Raffles niet grondig kende, en het duurde dan ook niet lang of hij had Brand buiten

het kleine plaatsje gevoerd, waar op de afgesproken plek, aan het begin van een eenzame zijweg, zij Henderson op hen vonden wachten.

De brave kerel was geen minuut vroeger, geen minuut later echter ook verschenen dan op het uur, hetwelk Raffles hem had opgegeven.

De bagage bevond zich in drie grote, maar hanteerbare valiezen, zo ingericht, dat zij met behulp van riemen op de rug konden worden bevestigd, en verder blikken met levensmiddelen, wapens, een kistje munitie, en enkele wellicht noodzakelijke gereedschappen, die zich niet aan boord van de duikboot bevonden. Dat alles moest nu verder te voet naar de plek worden gebracht, waar de drie mannen zouden afdalen naar de geheime grot, waar de « Bruinvis » rustig sluimerde, beschermd tegen onbescheiden blikken, half onder de oppervlakte van een binnenzee, een soort onderaards meer, gladder dan een spiegel.

De stationcar moest eerst worden teruggezonden, want Raffles dacht er natuurlijk niet aan, deze uitstekende wagen hier aan zijn lot over te laten.

Allereerst werd dus de bagage uitgeladen, tot het laatste stuk en aan de kant van de weg opgestapeld, half verborgen door het dichte kreupelhout, en van daar ging Henderson de wagen snel naar Lowestoft terugbrengen, om hem daar neer te zetten in een der grootste garages, die niet minder dan tachtig wagens kon bergen.

Toen hij twintig minuten later terugkeerde, was de zon reeds tien minuten ondergegaan en de schemering nam hand over hand toe.

Geen enkele badgast zou zich dan ook hier in de duisternis hebben gewaagd, tenzij hij de plek zeer goed kende, maar Raffles had ogen als van een kat, en voerde zijn beide metgezellen zonder een ogenblik te aarzelen tussen de rotsblokken door, steeds lager, telkens om zich heenziende.

Want het was inderdaad een afdaling langs een soort natuurlijke trap, met zeer brede treden, sommige wel vijf meter en langer, en van een hoogte, af-

wisselend van omtrent een decimeter tot bijna een halve meter.

Geen straaltje daglicht kon hier ooit binnendringen, maar de lucht was volkomen zuiver.

Hol klonken de voetstappen van de drie mannen op het harde gesteente, terwijl zij afdaalden in de ingewanden van de berg.

Bij een klein teken op de rotsmuur, een kruis, met een mes ingekrast, zei Raffles glimlachend:

— Dit is het hoogwaterpeil. Nog deze chinerie, en pompte toen aanstonds wat bocht om, en wij hebben het meer bereikt.

Inderdaad maakte de tunnel hier een vrij scherpe bocht, de treden vermeerderden zich en daar strekte zich aan de voeten van de drie mannen een groot meer uit, waarin het licht van hun zaklantaarens weerspiegelde.

De wanden van dit reusachtige hol, misschien honderdduizende jaren geleden ontstaan door een ontzaglijke persing van het gesteente, glansden vochtig. Op onregelmatige afstanden rezen geweldige steenmassa's uit het water op, als monsterachtig dikke pilaren, die het verwulfsel schraagden.

De drie mannen kenden dit in de berg verscholen meer en daar zij haast hadden om zich te overtuigen van de aanwezigheid van hun schip, schonken zij weinig aandacht aan hun omgeving en gingen aanstonds de laatste treden van de tunnel af, die hier eindigde, om zich aan het tegenovergestelde einde van het meer weer voort te zetten, om tenslotte in zee uit te monden.

Want slechts als het water van de Noordzee abnormaal ver zakte, als gevolg van een dagen achtereen blazende landwind, werd alleen een klein stukje van die tunnel, niet hoger dan enkele decimeters, en dan nog maar alleen bij eb boven water zichtbaar.

Zij stonden nu bijna met hun voeten in het donkere, geheimzinnig glanzende water, Raffles raadpleegde zijn horloge bij het licht van zijn lantaarn, en zei met een stem die zonderling weerschilde in deze onmetelijke ruimte:

— Wij zullen nog een half uur moeten wachten, lui, voor het laag water is. Dan pas zal de bovenkant van onze brave « Bruinvis » zich boven de oppervlakte vertonen.

Gewend aan wachten, en nimmer ongeduldig wordende, legden Henderson en Brand hun bagage af, en zetten zich neer op de onderste trede van de natuurlijke trap.

Zij konden aldus gemakkelijk zien, hoe het water van het geheime meer steeds lager zakte, heel langzaam, maar geleidelijk, naarmate het zeewater terugtrok van de kust.

Eensklaps wees Henderson, die het laagste zat, met uitgestrekte vinger naar beneden, en riep opgewonden, zodat het leek alsof er een onweer in de verte rommelde:

— Daar is onze boot. Ik zie het luik.

Inderdaad, daar vertoonde zich reeds, ternauwernood zichtbaar, de grijsge schilderde, ronde klep van hetgeen men bij andere duikboten de ingangstoren zou noemen, want hier was van een eigenlijke toren geen sprake, daar de opstaande rand, waarin het deksel sloot, ternauwernood een decimeter hoog was.

Zoals zij daar lag, zou de boot een tocht om de halve wereld hebben kunnen maken, zonder een haven behoeven aan te doen.

Henderson had de langste benen en hij was het dus, die het eerst op het dek stapte, bijna zonder zijn voeten nat te maken, en van buiten af het luik opende, door met behulp van een stalen schroef sleutel de moeren los te draaien, die de afsluitplaat vasthielden.

Hij daalde het eerst het stalen ladderje af, onderzocht vluchtig de machinerie, en pompte toen aanstonds wat water uit de tanks, waardoor de boot nog wat meer rees. Daarna werd de smalle, stalen loopbrug uitgelegd, vervaardigd als een echte spoorwegbrug, maar in heel wat kleiner formaat, de bagage werd vlug aan boord gebracht, waarna allen zich inscheepten, de loopbrug werd ingenomen, het luik werd gesloten, Raffles nam plaats achter het stuurrad, en een ogenblik later, nadat

de boot van haar ankers was losgemaakt stevende zij heel langzaam en heel voorzichtig, terwijl de schijnwerper werkte, dwars over het onderaardse meer, door de tunnel, en zo de open zee in. Hier doofde Raffles onmiddellijk het zoeklicht, dat sterk genoeg was om op die geringe diepte te worden waargenomen door boten, die nog buitengaats waren.

Door de schuingeplaatste heldere spiegel, kon Raffles de lichten van de visserspinken duidelijk waarnemen.

Daar er heel weinig gevaar bestond van te worden ontdekt, en het uitzicht helder was, besloot Raffles aan de oppervlakte te blijven varen. Hij deed dit trouwens bij voorkeur waar en wanneer hij maar kon, ten eerste om een grotere snelheid te kunnen ontwikkelen en ten tweede teneinde zo weinig mogelijk lucht te verbruiken daarbinnen. Was het nodig, dan kon de « Bruinvis » wegens haar bijzondere constructie, binnen enkele tellen nadat het luik was dichtgeschroefd, onderduiken en zich onzichtbaar maken.

De « Bruinvis » kwam dus geheel boven, de ronde klep werd met een paar handgrepen losgemaakt, de avondwind drong naar binnen en voerde de zilte geuren van de zee met zich mede, tegelijk met het nauwelijks merkbare aroma van de grote tuinen en boomgaarden, die zich uitstrekten in het zuiden van Suffolk, waar veel bloemisten wonen.

Brand stak aanstonds zijn hoofd door de ronde opening, en zou de wacht waarnemen, zittende op de rand van de opening, en dadelijk vermelden als zich iets verdachts voordeed.

Het was zeer zeker tegen de voorschriften, maar Raffles voer zonder lichten, daar hij er volstrekt niet op gesteld was, door kustvaarders of door douanekotters te worden ontdekt, en daar een aanvaring zo goed als buitengesloten was in die lichte nacht en op die kalme zee.

De « Bruinvis » sneed dus met een sneltreinvaartje door de golven, zuidwaarts, kwam in het Kanaal, voer het door, en passeerde eenmaal op nog geen

twee vademen afstand een grote, helder verlichte Kanaalboot, waarvan het kielzog de ranke duikboot zacht deed schommelen.

Verder deden zich geen ontmoetingen voor, en die nacht namen de drie mannen achtereenvolgens hun plaats achter het stuurwiel in, terwijl de anderen sliepen, en toen de zon weer boven de kim rees, had de vlugge « Bruinvis » reeds een groot gedeelte van de afstand achter de rug, want op dat ogenblik passeerde men Belle Ile, gelegen op de westkust van Frankrijk, ter hoogte van Saint Nazaire.

Van dat eiland zelf was echter niets te zien, want Raffles sneed de reusachtige inham af, die de kusten van Spanje en Frankrijk vormen, en stak de Golf van Biskaje in haar grootste breedte over, om omstreeks twaalf uur 's middags Kaap Finistère op geringe afstand te passeren.

Tot dusverre had Brand inderdaad aan een pleziertochtje kunnen geloven, er stond slechts weinig wind, de duikboot sneed de golven met de snelheid van een trein, en Raffles waagde het er op, bijna voortdurend boven water te varen, zodat men tot laat in de avond het uitzicht behield op de nu eens weelderig begroeiide, dan weer rotsige of vlakke kust van Portugal.

Lissabon kwam in het gezicht, met haar witte huizen, haar terrasvormig aangelegde oude stad, haar hoge kerktorens en verdween weer als een droombeeld aan de einder. De dag vergeleed, en nog voor het vallen van de avond naderde de duikboot de Straat van Gibraltar.

Hier was het zaak om voorzichtig te zijn, want die engte is slechts enkele tientallen kilometers breed, en bij helder weer kan men van Ceuta op de noordoostelijke punt van Marokko duidelijk de rots van Gibraltar onderscheiden.

Bovendien is hier een vrij druk scheepvaartverkeer en bewaking van de beide kuststroken.

De duikboot dook dus onder water, met de gratie van de vis, aan welke zij

haar naam ontleende, en bijna even snel.

Bijna een uur voer de boot onder water voort, met aan weerszijden de rotsen van Spanje en van Afrika, waarna het in de Middellandse Zee weer boven kwam, en met hernieuwde snelheid oostwaarts stevende.

De nachten waren kort, de dagen waren daarentegen lang, en reeds om half drie in de vroege ochtend kon Raffles, die op dat ogenblik het schip bestuurde, alleen maar door zijn hand uit te strekken het ronde luik openen, om de lucht te laten binnenstromen, zwaar beladen met de geuren van mimosa, rozen, en alle bedwelmende bloemen van dat heerlijke zuiden, zo overdadig rijk aan natuurschoon.

Er viel anders niets te bespeuren op dat tijdstip dan een groot schip, hetwelk de Nederlandse vlag voer. Raffles herkende het aanstonds aan zijn lijnen en aan die vlag als een vaartuig van de Maatschappij «Nederland». Het voer zeer snel, en daar het veel zuidelijker aanhield, had Raffles het spoedig uit het oog verloren.

Hij volgde tamelijk nauwkeurig de kust van Spanje, en ontelbare plaatsen, grote en kleine, passeerde hij op die snelle tocht, tot hij het stuurwiel eindelijk aan Brand overgaf. Op dat moment was de duikboot nog nauwelijks een halve dag varens verwijderd van Benicarlo, het doel van hun reis.

Om vijf uur passeerde de boot Cartagena, twee uren later Alicante, en om tien uur in de ochtend Valencia, zonder dat ze door bewakende of blokkerende oorlogsschepen waren lastig gevallen.

In het oosten schemerde de gordel van de Balearen, die heerlijke eilanden met hun onvergelyklijk klimaat.

Ofschoon Brand er verlangend naar keek, zoals zij daar als licht-violetten nevels heel flauwtjes te zien waren aan de horizon, ditmaal zou hij ze niet kunnen aandoen, en hij haastte zich, die verleiding achter zich te laten.

Weer twee uren later wakte Henderson Raffles, want Benicarlo kwam in zicht en men zou dus aanstonds aan het werk kunnen gaan, want het was niet waar-

schijnlijk, dat zich nog ooit zulk een gelegenheid voordeed, dat de zee zo kalm was en zo doorschijnend, en zo bij uitstek geschikt om in haar diepte een onderzoek in te stellen.

Raffles was aanstonds klaar wakker, en daar de zee hier volkomen verlaten was, verfriste hij zich in het koele, blauwe water van de Golf van Valencia, die zich uitstreckte over vele honderden kilometers breedte tussen de kust en de Balearen, en maakte toen aanstonds de nodige voorbereidselen om te duiken.

Het ronde luik werd gesloten, en terwijl de boot heel zacht voortgleed, werden de watertanks volgepompt, en zonk de boot snel tot bijna op de bodem.

Menige duikboot zou zich niet zo diep gewaagd hebben, maar de « Bruinvis » was van een zeer bijzondere constructie, gebouwd volgens het bruggensysteem, uit het allerbeste Zweedse staal, en niet zo gemakkelijk samen te drukken, want overal waren zeer sterke dwarsspanen aangebracht, die in alle richtingen een zeer zware druk konden weerstaan.

De zon stond hoog aan de hemel, het water was bijna onbeweeglijk, en

dit was een zeer gunstige omstandigheid want de zee was zo klaar, zo doorschijnend, dat men zonder enig hulpmiddel wel een honderdtal meters rondom duidelijk alle voorwerpen kon onderscheiden.

Onmiddellijk zagen de drie mannen dat er van het wrak op deze plek niets te bespeuren viel.

Dus begon een onderzoek, dat bijna twee uren duurde, terwijl de boot heel langzaam op ongeveer een meter van de bodem rondvoer in alle richtingen. Het leverde niet het allergeeringste resultaat op, en teleurgesteld moest Raffles tot de slotsom komen, dat zijn pogingen tot dusverre als volkomen vruchteloos konden worden beschouwd.

Waarschijnlijk had de stroming, in de loop der jaren, het wrak van de « Nevada » ver van de plek gedreven waar het schip was ondergegaan. De zon begon reeds naar de kim te dalen, en het werd te donker om zonder de hulp van een zoeklicht nog iets te onderscheiden. Morgen zou men dus wel verder zien. Het was nu zaak snel een goede schuilplaats te zoeken voor het daartoe te donker was.

HOOFDSTUK III

GOUDSTUKKEN EN SMOKKELAARS

De kust van Spanje is op deze plek vrijwel ontbloot van enige inham van betekenis; de kustlijn strekt zich in een bijna liniaal rechte richting uit. Een paar mijlen meer in het noorden echter, bevindt zich een grote kreek, aan de ingang waarvan het stadje Carlos de la Rapita is gelegen.

Daar moest toch zeker wel een of andere schuilplaats te vinden zijn, zo meende Raffles, die dus snel deze korte afstand aflegde en de baai invoer.

Deze was bijna aan alle zijden omgeven, door hoge heuvels en bossen, die

hier en daar tot vlak bij de oever doordrongen, zodat men als het ware, komende tussen de bomen uit, dadelijk in het zeewater stapte.

Een kort besluit nemend zocht Raffles een ankerplaats onder een van die overhangende bossages, die hem althans voor die nacht voldoende bescherming zou opleveren.

De bomen hingen hier over het water heen, en daaronder werd aldus een soort prieel gevormd, dat althans bij avond de duikboot volkomen aan het gezicht zou onttrekken.

Natuurlijk had Raffles het schip op de zeebodem kunnen doen zinken, maar om tweeërlei redenen deed hij dit liever niet: ten eerste bleek de zee tot vlak voor de kust zeer diep te zijn, en ten tweede zouden dan drie mannen een gehele nacht lang moeten ademen in een betrekkelijk kleine ruimte. Het snorkel-apparaat was in die dagen nog niet uitgevonden.

En zo werd dan de duikboot vastge- maakt aan de dikke wortels van de bomen, die hier en daar door het rotsge- steente naar buiten drongen, het luik werd geopend, en de drie mannen maak- ten zich gereed, hun avondeten te nut- tigen op deze eenzame plek, die blijk- baar niet druk bezocht werd, althans in deze oostelijke uithoek. Raffles had een kaart voor zich uitgespreid, en zag daar- op, dat een viertal kilometers verder naar het westen, bij het zoëven genoem- de plaatsje, een kanaal begon, dat bij Amposta in de Ebro uitloopt.

Het was dus duidelijk, dat deze baai wel degelijk gebruikt werd voor het aan- voeren van goederen, die uit het zuiden kwamen.

— Waarom is dat eigenlijk gedaan? vroeg Brand, die naast Raffles over de kaart gebogen lag. De Ebro heeft toch zelf een uitmonding?

— Dat is zo, amice, zei Raffles, maar die is al tientallen jaren aan het ver- zanden, en toen vonden de Spanjaarden het gemakkelijker, maar dadelijk een klein kanaal aan te leggen en dat was ook niet zo slecht bekeken, want deze baai, waarin wij nu zijn, moet een voor- treffelijke natuurlijke haven opleveren, terwijl de Ebro, een der langste rivie- ren van Europa, juist in haar beneden- loop, dus dicht bij de zee, door een zan- dige, vlakke streek gaat, en door moe- rassen, die haar weinig geschikt maken voor grote handelsschepen. Voor zover ik weet heeft de rivier ook nooit een eigenlijke haven gehad, en de Spanjaar- den schijnen te indolent te zijn geweest, om de steeds toenemende verzanding te- gen te gaan, de rivier in te dijken, voor zover het haar benedenloop gold, en ha- venhoofden in zee aan te leggen. Hoe

staat het met de maaltijd, James?

— Alles is gereed, mylord, antwoord- de de zware stem van de reus uit het kombuisje.

Een oogenblik daarna zaten de drie mannen aan de smalle tafel.

Het was zeer stil op deze plek, en door de ronde opening drongen geen an- dere geluiden door dan die, welke ge- maakt werden door late vogels, die hun nesten gingen opzoeken, het zachte ge- klots van de golven tegen de stalen romp van de duikboot, en het ruisen van de avondwind in de bladeren van de vijge- bomen.

— En wat doen wij nu? vroeg Brand, toen het dessert verorberd was in de vorm van wat dadels en Hollandse kaas.

— Wel, Charles, wij zijn hier nu een- maal, en zo gauw mogen wij het niet opgeven, antwoordde Raffles bedaard. Onze Spaanse geschiedschrijver zegt, dat de « Nevada » in de loop der jaren af- gedreven was van de monding van de Ebro tot voor Benicarlo, dat is een af- stand van minstens vijftig mijlen. On- geveer een mijl per jaar dus. Ga dus eens na, hoeveel verder dat wrak nog kan zijn afgezakt door de vrij sterke stroming in zuidelijke richting, die hier vlak langs de kust gaat. Wij hebben dus niets anders te doen dan morgen de kustlijn te volgen, langzaam varende on- der water, en dan moeten wij, dunkt me, het wrak wel vinden of de over- blijfselen daarvan.

— Zijn hier smokkelaars, mylord? vroeg Henderson plotseling, die diep er- gens over scheen te hebben nagedacht.

De vraag kwam zo onverwacht, dat Raffles en Brand verwonderd opkeken, zonder aanstonds te antwoorden en toen vroeg Brand lachend:

— Hoe kom je daar zo plotseling bij, James?

— Wel, mijnheer Brand, ik dacht dat die in Spanje zeker zouden bestaan. Ik heb nog geen veertien dagen geleden de opera Carmen gezien, en daar kwamen ze bij troepjes in voor, met hoge punt- hoeden, en lange mantels, en ouderwetse vuursteengeweren.

— Dat is inderdaad zo, riep Brand

uit. Nu, ik denk dat zij er nog wel zullen zijn, al zijn dan de vuursteengeweren in de loop der jaren vervangen door uitmuntende Winchesters.

— Maar wat wordt hier dan gesmokkeld, mijnheer Brand? vroeg de reus verbluft, Spanje is toch niet drooggelegd?

— Zeker niet, James, maar er is een hoge accijns op sterke drank, precies zoals in Nederland, en zoals trouwens in Engeland ook, ofschoon in mindere mate, en er wordt dus nog altijd druk gesmokkeld met cognac, rum, en allerlei likeuren. Andere smokkelwaren zijn, ten minste voor zover ik weet, suiker, koffie, en nog enkele andere tropische producten, want ook daarop heft de Spaanse regering, die eeuwig en altijd in geldverlegenheid zit, een zeer hoog inkomend recht. Wat hoog belast wordt, James, dat is door alle eeuwen heen een dankbaar smokkelobject geweest.

— En zouden die smokkelaars hier wel eens in de buurt komen? ging Henderson voort, terwijl hij de tinnen borden in elkander begon te zetten als een ijverige huismoeder.

— Wel, ook dat is niet onmogelijk, antwoordde Brand levendig, Heb je al eens aan die mogelijkheid gedacht, Edward?

— Geen seconde, amice, antwoordde Raffles droogjes. Die smokkelaars kunnen mij volstrekt niets schelen. Ik geloof niet, dat ik er onrustig door zal slapen, zelfs al kwamen zij in deze baai, want dat zij iets te zoeken zouden hebben bij deze stelle oever, is al heel onwaarschijnlijk. Dit is niet de goede plek om waren te smokkelen, en bovendien zal deze baai dag en nacht wel goed bewaakt worden door de douanebeambten, juist omdat het kanaal een heel gemakkelijke en voor de hand liggende gelegenheid oplevert om smokkelwaren naar het binnenland te vervoeren. Wanneer hier aan de kust gesmokkeld wordt, waaraan ik niet twijfel, dan geschiedt dat stellig veel zuidelijker, en op een plek, zo dicht mogelijk bij de spoorweg gelegen, of anders bij een van de grote verkeerswegen, die van de kust landin-

waarts voeren. En nu moesten wij, dunkt me, maar gaan slapen, want er valt weinig meer te doen.

Het drietal rookte nog een sigaret, toen werd het ronde luik tot op een handbreedte gesloten, om indien nodig aanstonds te kunnen worden toegeklapt, het werd aangesloten bij het electriche alarmsein, dat dadelijk zou waarschuwen als een vreemde hand het deksel zou oplichten, toen zochten de drie mannen hun smalle kooien op, en waren een ogenblik daarna in diepe rust verzonken.

De nacht verliep zonder dat zich het minste voordeed, en de dag brak aan met heerlijke zonneschijn, en een met allerlei bloemgeuren beladen landwindje. Het luik werd geheel opengeworpen, en de drie mannen genoten een kort ogenblik van het heerlijke uitzicht over de baai, die zich daar, fris en blank, onder de prille zon uitstreckte, zover het oog reikte.

De drie mannen verfristen zich met een bad, ontbeten, waarna Raffles dadelijk bevel gaf, het onderzoek te beginnen, ofschoon Brand er heel wat voor gegeven had, als hij nog een groot gedeelte van de dag had kunnen doorbrengen op deze heerlijke plek.

De « Bruinvis » daalde, en langzaam voer zij de baai weer uit, onder een loodskotter door, bereikte de open zee, zocht aanstonds de kust op, en nu begon, onder water, op een diepte tussen de drie en de vier vademen, afwisselend, een grondig onderzoek van de zeebodem.

Deze onderzoekingstocht had bijna zes uur geduurd, Raffles schatte dat hij reeds ter hoogte van Oropesa moest zijn, wel dertig mijlen ten zuiden van Benicarlo, toen Brand een kreet slaakte en wees naar een donkere vorm, die nauwelijks een kabellengte voor de duikboot oprees uit het lichtgele zand en duidelijk zichtbaar was in het groenachtige licht, teweeggebracht door de schuins invallende stralen van de zon.

Raffles had nauwelijks een blik geworpen door het dikke lensglas aan die zijde van de boot, of hij kon niet twijfelen... dat was het overblijfsel van een

van die prachtig gebeeldhouwde achterstevens der middeleeuwse galjoenen, soms met levensgrote, houten beelden versierd, en met echte gaanderijen, die rondom de achtersteven heenliepen als een balkon, die door mahoniehouten pilaren gesteund werden.

Maar méér dan die achtersteven, die als een toren oprees uit het zand, ter hoogte van wel drie meter was er niet te zien.

In de loop der eeuwen had zich een ware mantel van mossels en weekdieren afgezet op het hout, afschoon de vormen toch nog duidelijk zichtbaar waren, en geheel bovenaan was nog de reusachtige, prachtig bewerkte, koperen lantaarn zichtbaar, die zich in het midden van de achtersteven verhief, en waarvan zelfs nog niet eens alle ruiten gebroken waren. En toen de boot voorzichtig en langzaam wat naderbij kwam, riep Raffles eensklaps uit:

— Het is de « Nevada ».

— Hoe kan je dat met zoveel zekerheid zeggen? vroeg Brand.

— Omdat ik er een nauwkeurige beschrijving van heb gelezen, luidde het antwoord. Dat beeld daarginds, nog vrij duidelijk zichtbaar, moet Don Carlos voorstellen, de zoon van Philips. En ik herken nog meer onderdelen, die geen twijfel overlaten. Vooruit, Charles, en als het moet, zullen wij de duikerpakken aantrekken.

Maar al gauw bleek dit volstrekt niet nodig te zullen zijn.

Want de boot kon om dat overblijfsel van de achtersteven van het galjoen heenvaren, en buiten en behalve dat overblijfsel viel er niets meer van het eens zo trotse Spaanse zeekasteel te ontdekken.

Geen rondhout, geen stuk van een der masten, geen vat, geen kist, geen anker, niets anders dan dat utterste achterdeel van het geweldig grote schip, dat wel een stuk décor leek te zijn, daar neergezet voor een of andere wonderlijke toneelvertoning.

Raffles voer langzaam verder, in de hoop dat er toch nog wel andere onderdelen van het wrak te vinden zouden

zijn, maar in die verwachting werd hij bedrogen.

Hij kwam ten slotte tot het besluit dat het reeds gezonken wrak door een geweldige storm, en tijdens een springvloed geheel uit elkaar was geslagen, dat de achtersteven met de kiel in het zand was blijven steken, maar dat de rest als door een reuzenhand op het strand was gesmeten.

Alleen op die wijze was het te verklaren, dat er geen spoor meer van de andere overblijfselen te ontdekken viel.

Niet zodra had Raffles die zekerheid, of hij gaf een kort bevel, en Henderson, die achter het kleine stuurrad stond, deed de boot een weinig rijden, en stuurde haar heel voorzichtig in de richting van de kust.

Na zich overtuigd te hebben, dat er heinde en ver geen schip was te bespeuren, met uitzondering van een paar visserspinken heel in de verte, deed Raffles de « Bruinvis » boven water komen, opende het luik, keek een ogenblik rond, tuurde toen strak voor zich uit, in de richting van de kust, greep zijn kijker, keek er aandachtig door, en nam toen zelf het stuurrad ter hand, om de boot, thans weer onder water varende, een smalle, door klippen versperde kreek binnen te loodsen, die zich verscheidene kilometers ver landinwaarts bleek uit te strekken, en waar zelfs bij vloed nauwelijks vijf meter water bleek te staan.

Raffles had nog geen woord gesproken, toen hij de boot eindelijk deed stil liggen bijna aan het einde van de kreek, die bleek dood te lopen.

— Wat doen wij hier? vroeg Brand, zodra het schip stil lag.

— Aan wal gaan, antwoordde Raffles laconiek.

— Waar zijn wij hier ergens?

— Ik vermoed op ongeveer twee kilometers van Oropesa, gaf Raffles ten antwoord.

— Wil je daar naar toe?

— Ja, en zo gauw mogelijk.

— Maar met welk doel?

— Ik wil er een onderzoek instellen. Oropesa is een vissersplaatsje en de bevolking in zulke dorpen verhuist haast

nooit, maar blijft daar wonen van geslacht op geslacht, en ik ben ervan overtuigd, dat men mij daar belangwekkende mededelingen kan doen over de « Nevada ». Want ik ben er nu zeker van, dat het schip tenslotte hier in de buurt moet zijn stukgeslagen.

— En als wij dat zullen weten?

— Wel, dan hebben wij althans zekerheid, antwoordde Raffles.

— Is de boot hier wel veilig?

— Zo veilig als zij onder de gegeven omstandigheden maar zijn kan.

Nu bevonden de drie mannen zich dan aan land, en het was niet zo gemakkelijk, de rotsen te beklimmen, maar toen zij eenmaal boven waren, zagen zij ook dadelijk in de verte het dorpje Oropesa liggen, dat een popperig klein, natuurlijk haventje bleek te bezitten, geschikt om er een tiental vissersschuiten schuilplaats te verlenen, en zeker niet meer.

Het lag in een soort dalkom verborgen, goed beschut tegen de wind, en van hun standplaats konden de drie mannen duidelijk het smalle weggetje zien, dat van het plaatsje leidde naar het op een kwart uur gaans verder gelegen spoorwegstation, dat uit niet veel meer bestond dan een plaatijzeren loods, in gezelschap van drie, vier kleinere soortgenoten, bestemd voor opslagplaats van goederen, en ingericht als telegraafkantoor.

Op de plek waar zij stonden echter viel van een weg niets te bespeuren, en zij waren dus wel genoodzaakt, een vrij grote omweg te maken.

Juist wilden zij daartoe besluiten, toen Raffles glimlachend in de verte wees, naar zee, en zei:

— Er wordt zeker bezoek van de heren smokkelaars verwacht. Kijk maar eens, daar kruisen niet minder dan drie vrij grote douanekotters voor het haventje van Oropesa.

— En ik zie zelfs nog méér schepen, mylord, riep Henderson uit, die zijn kijker voor het oog had gebracht. Maar alle drommels, dat lijken wel oorlogsschepen te zijn, torpedojagers. Moeten die smokkelaars met snelvuurkanonnen bestookt worden?

— Dat schijnt inderdaad wel eens noodzakelijk te zijn, James, meende Raffles, maar in dit geval geloof ik, dat we de aanwezigheid van die twee torpedojagers beter door de binnenlandse onrust kunnen verklaren, teneinde de Catalonische bevolking de nodige eerbied in te boezemen. Het zou mij zelfs niet verwonderen, als verder noordwaarts een paar Spaanse kruisers te vinden waren.

— Smokkelaars, opstand, wij kunnen het hier misschien nog druk genoeg krijgen, zei Brand meesmuilend, en dat alles om niets.

— Wij zullen wel zien, Charles, hernam Raffles kalm. Nu naar beneden en naar het dorp, waar men ons misschien zal kunnen inlichten.

Niet zonder enige moeite daalden de drie mannen aan de andere kant weer van de hoge heuvel af, totdat zij tenslotte een begaanbaar pad vonden, dat tussen wijngaarden en olijfbomen door naar een bredere weg voerde, die tenslotte naar de kom van het dorp leidde.

De drie vreemdelingen, die er uitzaagen als toeristen, en die daar zo plotseling uit de hemel schenen te komen vallen, wekten niet weinig de verbazing op van de inwoners. Maar Raffles trok zich daar weinig van aan, liet zich de weg wijzen naar het marktpleintje, vond daar een wijnhuis, dat hem bij uitstek geschikt leek, en toen hij er binnenging, bleek zijn instinct hem niet te hebben bedrogen, want de waard bracht hem op zijn verzoek onmiddellijk in kennis met zijn vader, die zes en negentig jaar bleek te zijn, maar over al zijn vermogens nog de volle beschikking had.

Toen Raffles dat kleine, bijna geheel uitgedroogde mannetje met zijn nog levendige oogjes gevraagd had naar de schipbreuken op de kust, toen raakte de oude José Pedrosa aanstonds op zijn praatstoel en begon honderd uit te vertellen, deelde mede wat hij van zijn eigen vader gehoord had, en binnen tien minuten had Raffles hem op de « Nevada » gebracht.

Aldus vernam hij het verhaal van dat schip, dat misschien niet beter dan een

legende was.

In een duistere nacht, in het jaar 1805 had er inderdaad een geweldige storm gewoed op de kust, die vele reeds lang vergane schepen weer uit hun bed rukte, ze op de kust wierp, geheel of gedeeltelijk, en ze daar in stukken deed breken. Dat was ook het geval geweest met de « Nevada », daarvan was de oude José Pedrosa zeker. Om dit te bewijzen, stond hij op van het tafeltje, waaraan Raffles hem genood had, verdween door een deur en kwam een ogenblikje later terug met een zestal goudstukken, die hij Raffles toonde op de palm van zijn hand.

— Van de « Nevada », zei hij eenvoudig.

Raffles nam een van de goudstukken tussen zijn vingers en bekeek het nauwkeurig.

De oude man keek Raffles met zijn glinsterende muizenogjes vol belangstelling aan, en zei toen:

— Die goudstukken, mijnheer zal het misschien niet willen geloven, zijn in ons dorp nog altijd in omloop, natuurlijk alleen maar onder enkelen, die ze vasthouden. Want het is uitgelekt, en muntverzamelaars loeren er op. Wil mijnheer deze soms kopen?

— Misschien, goede vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Behoud ze voorlopig. En vertel mij eens liever, of men in het jaar 1805 de ganse inhoud van het schip in handen van de standvonders heeft zien vallen.

De oude José Pedrosa begon langzaam en op een geheimzinnige wijze zijn hoofd te schudden, toen hij zich naar Raffles overboog, en fluisterde:

— Er is heel wat van geborgen, Senor. Dat wil niemand van mij geloven, maar ik ben er zeker van. Ik heb er zelfs de papieren van gehad, plattegronden noemen ze het, geloof ik, maar die zijn bij een brand verloren gegaan. De senior weet natuurlijk, dat de Grote Napoleon juist omtrent die tijd over de Pyreneeën trok met zijn Garde, en naar ons arme Spanje kwam afzakken. Bijna iedereen vluchtte, voor zover het ging maar er was één man, die nog enige

tijd bleef, totdat hij een goede schuilplaats had gevonden voor zijn goud. Ik zal u zeggen hoe dat was. De vluchtelingen, en dat waren bijna allen vissers, die op hun tijd ook strandjutters zijn, hadden hem, domoren die zij waren, de goudstukken toevertrouwd, die zij nauwelijks een week geleden onder elkaander verdeeld hadden, nadat de storm was uitgeraasd, en hij beloofde ze goed te zullen verbergen en hun de plaats te wijzen, wanneer het gevaar geweken was. Maar dat deed hij niet. O, hij was zo slim, die Remendado.

Er wonen nog afstammelingen van hem hier, en die zijn net zo sluw, senior. Die zijn ook geen vissers, die zijn...

De oude man keek eerst omzichtig om zich heen, alvorens hij heel zacht besloot:

— Voor zover ze niet aan het vechten zijn, smokkelaars. En gevaarlijke ook, senior. Maar met de oude Remendado is het nog slecht afgelopen, want op een goede dag vond men hem dood aan de voet van een rots, met zeven kogels in het lichaam. Ik vind, dat het zijn verdiende loon was. Maar de juiste plek, waar hij het goud had verborgen, hebben zij daarmee toch nooit leren kennen, want hij had de schetstekening al te goed verborgen. Die tekening is naderhand door huwelijk in mijn familie gekomen, en het is heel jammer, dat ze door een brand een jaar of vijftig geleden, vernietigd is.

— En is er nooit onderzoek gedaan naar die plek? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Natuurlijk wel, senior, antwoordde de oude man grinnikend. Er is wel een eeuw lang naar gezocht, met kleine tussenpozen, en door zowat iedereen in het dorp, maar het lukte nooit iets te vinden. O, die Remendado was zo'n slimme schavuit. Maar ik geloof wel, dat, als ik het eens probeerde, de kant uit van Alcalá, drie mijlen verder in het noorden, daar, waar bij laag water een rots te zien komt in de vorm van een duivelskop...

Toen hield hij ineens verschrikt op. Het was alsof hij bevreesd was, dat zijn

babbelzucht hem te ver zou hebben gevoerd. Hij was ineens niet verder aan het spreken te krijgen, maar sloop weg, met zijn zes goudstukken in zijn gerimpeld vuistje gekneld.

Raffles keek hem een ogenblik na,

en zei toen rustig tot Brand en Henderson:

— Wij zullen eens een onderzoek in die richting gaan instellen, lui. Het is op zijn minst een poging waard, de schat van Remendado terug te vinden.

HOOFDSTUK IV

DE DUIVELSKOP

De drie mannen hadden knapzakken meegenomen, en deze werden in de gelagkamer van het schilderachtige, oude wijnhuis van vader Pedrosa gevuld met allerlei inheemse levensmiddelen, een flink stuk schapenkaas, zwart roggenbrood, een eendebout, en een soort koek, zoetgemaakt met honing, en rijkelijk gekruid met gember.

Aldus voorzien, alleen gewapend met hun messen en revolvers, trokken de drie avonturiers op weg, met de belofte, diezelfde avond het middagmaal te komen gebruiken in het wijnhuis.

Raffles had het doen voorkomen, alsof de trein hen had gebracht, en van een schip had hij natuurlijk in het geheel niet gesproken.

Van Oropesa naar Alcala voert een vrij goede landweg, die bijna overal de spoorlijn volgt, en van die weg maakten de drie mannen dan ook gebruik om snel vooruit te komen, totdat zij bij het kustplaatsje, dat het doel was van hun reis, rechts afsloegen, en een pad volgden dwars door de vlakke, totdat zich dit verloor te midden van het gesteente van de kust, en zij opnieuw verplicht waren, over de rotsen te klauteren, die hier een natuurlijke afweer tegen het water vormen.

Bij dit verrukkelijke weer rimpelden de blauwe golfjes van Mare Nostra, zoals de Italianen haar nog altijd met grote zelfbewustheid noemen, ternauwernood.

Het werd zelfs zeer warm, al was het nauwelijks acht uur in de ochtend, en de drie mannen waren genoodzaakt, na hun klimpartij een ogenblik verpozing te zoeken in de schaduw van een holle klip, die zich verhief op de bijna volkomen vlakke bovenkant van de rots, die zij zoëven beklommen hadden.

Van dit punt hadden zij een onbemerd uitzicht over de zee, vele tientallen mijlen ver, en het eerste wat zij zagen, waren, ver in het zuiden, de nog altijd ijverig heen en weer varende douanekotters. Nog wat verder weg waren de twee grijsgeschilderde, dreigende torpedojagers zichtbaar, die zich nu ter hoogte van Carlos de la Rapita schenen te bevinden, bij de ingang van de Golf, waar de duikboot de eerste nacht gemeerd had gelegen.

Terwijl de knapzakken ontpakt werden, zei Raffles peinzend:

— Er is stellig iets gaande. Het is alsof die oorlogsschepen en die douaneboten daar in afwachting van een naderende actie patrouilleren.

— Maar geen smokkelaar zal toch zodom zijn, mylord, zijn contrabande aan land te brengen, als hij daar die gewapende macht ziet heen en weer kruisen, riep Henderson uit, terwijl hij een flinke homp kaas afsneed.

— Overdag natuurlijk niet, James. Maar als de avond valt, zullen zij wel naar een gelegenheid zoeken, de aandacht van die patrouillerende boten af

te leiden, en dan elders de kisten of vaten met smokkelwaar vlug aan land te brengen onder dekking van de duisternis.

Op die ganse blauwe oppervlakte was niets anders te bespeuren dan die snelle smokkeljagers, de beide torpedoboten, en dan een groot aantal kleine vissersschuitjes, die onbeweeglijk op dezelfde plek schenen te blijven met hun witte zeilen als meeuwenvleugels opgezet, en die scherp afstaken tegen het diepe blauw van het water.

Plotseling slaakte Brand een kreet, en wees opgewonden naar beneden, naar het rotsachtige strand, dat vol losse, geweldig grote stenen lag, sommige bijna twee meter in doorsnede.

Raffles volgde de richting van Brands blik en ontwaarde op ongeveer een halve kilometer afstand een korte landtong nauwelijks tweehonderd meter lang, aan het einde bekroond met een eigenaardig gevormde rots, donker van kleur, en zag direct, met een enkele oogopslag, dat de vorm van die hoge rots inderdaad gedachten wekte aan een duivelskop. De grote, kromme neus was er, de halfgeopende mond met een paar tandbrokken, de ver vooruitstekende kin en zelfs het puntbaardje daaronder. De uitdrukking was dreigend genoeg, en in stede van te verminderen, werd de gelijkenis nog groter toen Raffles zijn Zeiss prisma voor het oog bracht, en enige tijd door dit instrument tuurde.

— Wij zullen er meteen heengaan, zei hij eenvoudig, terwijl hij de kijker in het foudraal liet glijden. Laten wij ons haasten met eten.

Allen waren zeer nieuwsgierig, en na nog korte tijd gerust te hebben, daalden zij de rots af naar de zijde van het strand, hetgeen met vrij wat moeilijkheden gepaard ging, want de klip was steil en glad en de wanden boden maar weinig houvast aan de voet.

Eenmaal beneden aangeland, baanden zij zich een weg te midden van de zware steenblokken, en toen zij nogmaals naar de landtong keken, zagen zij tot hun verwondering dat er nu van de gelijkenis met een duivelskop volstrekt

niets meer over was. Het was duidelijk dat de rots zich alleen maar zo voordeed, wanneer men keek van het hoge standpunt, hetwelk het drietal zoëven verlaten had, en waar alleen het toeval hen gebracht had, want zij hadden evengoed de gordel van rotsen op een ander punt kunnen overtrekken.

Men kon zich echter omtrent de plek niet vergissen, en omstreeks een kwartier later, hadden de drie mannen het begin van de landtong bereikt, waar het voortgaan nog moeilijker werd, want de bodem was zeer ruw en ongelijk, bezet met puntige stenen, en men moest goed uitkijken, waar men de voet neerzette, uit vrees voor een struikeling.

De landtong kon omstreeks veertig meters breed zijn en werd naar het einde toe smaller, tot zij plotseling ophield, daar, waar zich de zonderling gevormde rots verhief.

Het was een geweldig gevaarte, zeker wel zestig meter hoog, ongeveer vijftig meter breed, en aan de basis bijna volkomen vierkant.

Aanvankelijk leek dit machtig blok graniet volkomen massief te zijn, en leek het een raadsel, waar een man, die zo uitgerekend moest zijn geweest als Remendado, destijds die kisten met goud wel verborgen had.

Maar het bleek al gauw, dat die man inderdaad niet zo dom was geweest, want dat geweldige rotsblok was hol.

Toen de drie mannen er niet zonder moeite omheen waren gelopen, aan de enige kant waar dit mogelijk was, terwijl zelfs daar een pad van nauwelijks een voet breedte tot hun beschikking stond, vonden zij aan de zijde van de zee een lage opening, ongeveer een meter hoog, en van het strand af niet zichtbaar.

Verder in zee staken de dreigende toppen van scherpe klippen omhoog, en de plek was dus wel voortreffelijk gekozen, want geen enkel vaartuig zou zich dichtbij wagen, uit vrees voor die verraderlijke scherpe punten.

Aldus moest deze donkere opening wel aan ieders blik ontgaan, en het waarschijnlijkste was, dat Remendado die

plek louter bij toeval ontdekt had.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, kropen de drie mannen achtereenvolgens, diep bukkend, door het duistere gat, en een ogenblik daarna konden zij zich weer oprichten, want zij bevonden zich nu in het binnenste van wat een massief rotsblok had geschonden.

Nog voor hun blikken door iets bijzonders werden getrokken, onderging hun gehoor een indruk, welke die van het gezicht voorlopig op de achtergrond stelde.

Want hun oren werden aanstonds vervuld door een eigenaardig, dof gerommel, waarvan de oorsprong niet te bepalen viel.

Het enige wat met schijn van zekerheid gezegd kon worden, was, dat dat onafgebroken gerommel van onder de grond moest komen.

— Een vulkaan? vroeg Brand verbaasd.

— Misschien, antwoordde Raffles peinzend. Maar dan moet het een verborgen vulkaan zijn. Hier zijn er geen in de buurt, Charles. Ik houd het eerder voor water.

— Voor water? riep Brand verwonderd. En dat zou zulk een lawaai maken?

— Dat doet water meestal, als het zich noodgedwongen door een te nauwe opening moet storten, of van een grote hoogte valt. Wie kan zeggen wat er zich hier onder de bodem afspeelt? Hoe vaak gebeurt het niet, dat het zeewater een tunnel binnendringt in de rotsen, die zich plotseling vernauwt, zodat de golven zich met groot geweld een doortocht moeten banen, en daardoor de aarde voortdurend doen sidderen. Het is best mogelijk dat... Wees voorzichtig. Geen stap verder.

Raffles had dit laatste bijna uitgeschreeuwd, want Brand was in de duisternis verder gegaan, en alleen de scherpe ogen van Raffles hadden zoëven een grote opening ontdekt in de bodem van het hol.

Verschrikt stond Brand stil, en knipte dadelijk zijn zaklantaarn aan.

Hij moest een kreet van ontzetting

bedwingen, want aan zijn voet gaapte een blijkbaar zeer diep gat, met een doorsnede van ruim anderhalve meter en bijna juist in het midden van de granietvloer.

Hij liet het schijnsel van zijn lantaarn in dit gat vallen, en weer slaakte hij een kreet, want het spiegelde, bijna vijf meters lager, in de geheimzinnige, zwarte, onbeweeglijke oppervlakte van stilstaand water.

Raffles en Henderson hadden op hun beurt hun krachtige zaklantaarns ontstoken en nu zagen zij, dat zij zich bevonden in wat men een ronde zaal van graniet zou kunnen noemen, zonder het geringste spleetje, behalve heel bovenaan, waar zwak een straaltje daglicht binnendrong door een paar vingerbrede spleten.

Hier beneden echter was de enige opening die, waardoor de drie mannen naar binnen waren gekropen, en die was te laag, en werd bovendien nog half versperd door rotsblokken, dan dat daar genoegzaam licht kon binnendringen om er bij te zien.

Maar van kisten, van balen, van zakken, van dat alles was geen spoor te ontdekken.

— Blijkbaar een vergissing van de oude Pedrosa, zei Brand schouderophalend, en nog een weinig huiverend bij de gedachte aan wat een misstap hier had kunnen betekenen.

— Hoezo? vroeg Raffles rustig.

— Wel, ik zie niets van een schat, en in de hele wand van deze merkwaardige rotszaal valt niet de kleinste nis te zien, waar men ook maar een speld behoorlijk zou kunnen verbergen.

— Ik denk, dat het in deze put verborgen is, hernam Raffles laconiek. Kijk maar eens langs de wanden. Die zijn zeer ongelijk, en voor een krachtig, stoutmoedig man heeft het niet veel te betekenen, zich naar omlaag te laten zakken.

— Dat ontken ik niet. Maar je wilt me toch zeker niet wijsmaken, dat Remendado zijn schat onder water heeft verborgen.

— Neen, amice, wil ik dat niet, amice,

antwoordde Raffles glimlachend. Maar naar mijn mening is dit water er niet altijd in geweest. Ik vermoed, dat ergens een dunne wand, die reeds eeuwenlang door het zeewater was aangetast, tenslotte bezweken is, zodat deze put zich met zeewater heeft gevuld, dat nu natuurlijk even hoog staat als de waterspiegel daarbuiten.

— Nu, dan kunnen wij de onderneming wel opgeven, want het zal onmogelijk zijn die put leeg te pompen, zei Brand.

— Ik erken, dat dit al heel moeilijk zou gaan, maar ik vertik het, de zaak nu reeds op te geven, hernam Raffles vastberaden.

Vlug begon hij zich van zijn kledingstukken te ontdoen.

— Wat ga je doen? vroeg Brand verschrikt.

— Een onderzoek onder water instellen, amice, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij snel zijn dikgezoelde schoenen uitdeed. Wie weet is de put zeer ondiep, en bedekt maar een klein laagje water de kisten, verondersteld natuurlijk dat zij er zijn. Welnu, dat is gemakkelijk te onderzoeken. De lijn, James.

De reus wikkelde aanstonds een dun maar zeer sterk touw van zijn middel los, dat ruim vijftig meter lang was, en aan het einde voorzien van sterke stalen haken.

Raffles, die zich nu van al zijn kleren had ontdaan, keek om zich heen, liep op een zware steen toe, bijna een voet in doorsnede, bond er een eind touw om, en bevestigde toen het andere einde van dat touw in de grootste gemoedsrust aan zijn enkel.

— Mijn hemel, wat ben je toch van plan, Edward, riep Brand ontdaan uit.

— Ik ga voor duiker spelen, Charles. Je hoeft je volstrekt niet ongerust te maken, tenminste wanneer je van plan bent, te doen wat ik zeg. Henderson, moet het touw onder mijn oksels vastbinden, zodat de knoop tussen mijn schouderbladen komt. Charles, jij klimt mij na, tot aan de oppervlakte van het water, en houdt die steen zolang vast,

zodat ik mijn voeten kan verzetten. Dan laten jullie mij vieren, niet al te vlug, en de steen zal mij omlaag trekken, rechtstandig. Je weet, dat ik het ruim een minuut onder water kan uithouden en daarmee houd je rekening. Ik weet nog iets beters. Geef mij een mes. Ik snijd dan zelf de steen los, zodra ik weet wat ik weten wil. Trek niet zulk een ongelukkig gezicht, het betekent niets.

Reeds had Raffles zijn benen over de rand van de put geslagen, daar, waar een natuurlijke wenteltrap met ruwe treden naar omlaag voerde. Brand was wel verplicht hem te volgen, de zware steen ophoudend, die bijna tien pond woog, en die moest dienen om Raffles rechtstandig in het water te houden.

Toen zijn voeten bijna het water bereikten, liet Raffles zelf de steen behoedzaam in het water neer, en het touw, bijna een meter lang, werd onmiddellijk strak getrokken, waarop Raffles glimlachend zei:

— Van een dun laagje water is dus al geen sprake. Nu het mes, Charles. Zo, nu ben ik tegen alle gebeurlijkheden gewapend. Wacht even totdat ik zo diep mogelijk heb adem gehaald, James, en dan laat je mij vlug vieren.

Tien seconden verliepen, toen knikte Raffles, liet zich in het donkere water glijden en snel zonk hij naar beneden, zijn hoofd verdween onder de oppervlakte van het donkere, zwartglanzende water.

Hand voor hand palmde Henderson het dunne touw uit, totdat hij, na een halve minuut ongeveer, niet zonder ongerustheid tot Brand zei:

— Nu heb ik de helft van het touw al uitgevierd.

Hij had het nauwelijks gezegd of plotseling werd het touw slap in zijn handen en een seconde later kwam het hoofd van Raffles weer boven, snakkend naar adem. Het wit van zijn ogen was rood aangelopen en hij zei proestend, zich vastklampend aan een uitstekend gedeelte van de putwand:

— Ik had juist de bodem bereikt. En een schat is er, Charles. Houten kisten, linnen zakken hebben mijn handen en

mijn voeten aangeraakt.

— Het doet mij genoeg, dat ik het hoor, maar het is mij niet recht duidelijk, hoe wij daaraan moeten komen, riep Brand uit. Je bent al half gestikt, alleen door naar beneden te gaan, en je bent toch zeker niet voornemens, daar onder water touwen aan die kisten vast te maken.

— Dat zou inderdaad onuitvoerbaar zijn, amice, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij naar boven klauterde. Maar wij hebben iets, dat het werken onder water al heel gemakkelijk kan maken, namelijk onze duikerpakken. Wij beiden zullen die pakken aantrekken, wij zullen afdalen, en Henderson zal wel voor het ophalen zorgen.

HOOFDSTUK V

SMOKKELWAAR EN LIEFDE

Met dit onderzoek was geruime tijd heengegaan, en het was reeds vrij laat in de namiddag, toen de drie mannen de landtong verlieten, en zich weer op een eenzaam plekje neerzetten, teneinde hun lunch te gebruiken, die ditmaal bespoeld werd met een glas voortreffelijke, Spaanse wijn.

Raffles was in het zonnigste humeur van de wereld en thans stellig overtuigd, dat de zaak nog diezelfde nacht tot een goed einde zou worden gebracht, en dat daarna onmiddellijk de terugtocht zou kunnen worden aanvaard, maar ditmaal met een lading goud aan boord, die wellicht een waarde van een kwart miljoen pond sterling zou vertegenwoordigen en wie weet zelfs meer.

Maar Brand was minder optimistisch.

Dat onderaardse, sterke gerommel, dat nu en dan de gehele landtong scheen te doen trillen, beviel hem volstrekt niet, en hij voorzag dat er zich grote moeilijkheden zouden voordoen bij het afdalen op de bodem van die door de natuur gevormde put.

Hij had een tijdlang zwijgend toegekeuisterd, en vroeg nu:

— Heb je de opening kunnen ontdekken, in de zijwand van de put, die in verbinding staat met de zee?

— Dat is te zeggen, alléén door het geyoel. Het water drong daar namelijk met zulk een geweldige kracht bin-

nen, dat ik met geweld tegen de tegenovergestelde wand werd gedrongen, en toch is de put daar beneden veel wijder dan boven. Een van de wanden wijkt sterk terug, en daar omlaag schijnt een nieuwe grot gevormd te zijn, waarin het water met grote kracht binnendringt, om het langs een kleinere spleet blijkbaar weer te verlaten. Daarom juist zullen wij ons moeten haasten, Charles, want wie weet zou die krachtige stroming tenslotte die kisten met goud wel eens kunnen meevoeren, hoe zwaar ze ook zijn.

— Hoe krijgen wij die duikerpakken hier?

— Wel, met de duikboot natuurlijk. Wij zullen ons schip tegen het vallen van de avond hierheen voeren, het meren terzijde van de landtong en dan zullen wij gemakkelijk kunnen werken, want niemand zal het natuurlijk in zijn hoofd krijgen, des nachts hier een wandeling te gaan maken, in dit woeste oord, waar geen grasje, geen enkel bloempje wil groeien.

— Het is volle maan, zei Brand veelbetekenend.

— Wat hindert dat? Men zal ons toch niet zien, want geen enkel schip zal zo dicht bij de Duivelskop durven naderen.

Brand schudde het hoofd en zei:

— Ik weet niet, wat het is, maar ik heb een gevoel, dat alles niet zo glad

zal verlopen als wij ons wel voorstellen. En ik wilde, dat wij al veilig en wel met het werkje gereed waren. Ik ben volstrekt niet bang, ik heb het duikerpak wel meer aangehad, maar toch, iets in mij zegt mij, dat dit avontuur in Spanje een muisje zal worden met een staartje.

— Dat is niet erg, mijnheer Brand, als dat staartje een kwart miljoen waard is, merkte Henderson met zijn gemoeidelijke lach op, terwijl hij bezig was, de vuilgemaakte aluminium borden op een primitieve wijze af te wassen met behulp van wat zeewater en fijn zand, dat bij het begin van de landtong het strand bedekte.

Brand zei niets meer, maar bromde iets in zichzelf, gespte zich zijn knapzak om, en vroeg ontevreden:

— Wat zullen wij nu verder doen in deze barre hitte?

— Wel, wij zullen de namiddag zo goed mogelijk zien door te brengen, antwoordde Raffles kalm. Het is erg warm, en daarom stel ik voor over een uurtje een zeebad te nemen, dat ons heerlijk zal verfrissen. Dan zullen wij, opgefrist en versterkt, onze brave duikboot gaan opzoeken, die omstreeks twintig minuten lopens van hier moet liggen, wij zullen wat rondvaren, alles gereedmaken voor het lichten van de schat, en bij het vallen van de avond hierheen gaan. Dan begint het moeilijkste werk, dat ons wellicht een paar uren zal ophouden, en dan keren wij dadelijk, als je dat wilt, naar Engeland terug. Geef je er echter de voorkeur aan, wat te Nice of te Monte Carlo te blijven, dan zal ik mij daar volstrekt niet tegen verzetten.

— Als wij hier klaar zijn, zal ik mijn mening dienaangaande wel laten horen, zei Brand droogjes. Maar zover zijn wij nog niet.

De drie mannen volgden nu over een afstand van een honderdtal meters de grillig gevormde rotsige kust, totdat zij een plekje hadden gevonden, dat bij uitstek geschikt scheen te zijn om er een bad te nemen. Het was een kleine kreek, met zandige oevers, waar in het midden hoogstens een paar meters wa-

ter stond, zo stil als een vijver.

De drie mannen rookten rustig hun sigaretten, in de schaduw van een klip, lieten een half uur voorbijgaan, ontkleedden zich, en sprongen in het heerlijke frisse zeewater, waarvan het zoutgehalte nog een weinig hoger is dan dat van de Atlantische Oceaan, die met grote kracht door de Straat van Gibraltar zijn wateren stort in die onmetelijke binnenzee, die overigens van alle kanten is afgesloten.

Terwijl zij zo in het water plasten, trokken er een aantal vogels, uit zee komende, klapwiekend dicht over hun hoofden, onwillekeurig keken zij op, en Brand riep niet zonder enige verbazing:

— Dat is vreemd. Het zijn duiven. Duiven uit zee?

— Kunnen het soms zwaluwen geweest zijn? vroeg Raffles, die een beetje te laat had opgekeken.

— Neen, mylord, het waren duiven, ik zag zelfs, dat het postduiven waren, zei Henderson vol overtuiging. Ik heb er verstand van, want ik heb ze jarenlang gehouden. Ze kwamen pal uit het oosten en het is toch niet aan te nemen, dat ze de hele Middellandse Zee in haar volle lengte hebben overgevlogen.

— Een postduif kan buitengewoon grote afstanden afleggen, James, dat weet je zelf ook wel, maar ik geloof, dat wij beter doen aan te nemen, dat zij van heel wat dichterbij komen, bijvoorbeeld van wachtende smokkelschepen.

— Drommels. Daaraan had ik ook juist gedacht, riep Brand uit. Natuurlijk die postduiven kunnen zijn meegenomen aan boord in kooien, en met een berichtje zijn losgelaten op het gunstige ogenblik.

Het bleef even stil na deze woorden en toen zei Raffles, die snel naar het strand zwom:

— Een reden te meer om ons wat te haasten. Ik heb liever niets met die smokkelgeschiedenis te doen, en deze afgelegen plek lijkt mij bij uitstek geschikt om er wat smokkelwaar aan land te zetten. Deze baai is tamelijk diep, en men kan er gemakkelijk met een sloep

naar toe roeien.

— Maar er is geen weg, Edward, en je ziet dat de rotsen hier bijzonder steil zijn, hernam Brand, die hem was nagezwommen.

— Dat is zo, en toch vlogen de postduiven juist over deze plek heen. Nu, hoe het dan ook zij, wij moeten voortmaken.

De drie mannen waren aan land gegaan, trokken hun kleren aan en sloegen vervolgens de weg, of liever de richting in naar de smalle kreek, in welke einde de duikboot lag gemeerd.

Van een weg was hier inderdaad geen sprake, zelfs niet van een voetpad, en geen klipgeit zou kans gezien hebben, die bijna loodrechte helling te beklimmen.

Raffles en zijn metgezellen waren dus wel verplicht, eerst het strand te volgen over een lengte van bijna een kilometer, want daar pas hield de steile rotsmuur eensklaps op, om plaats te maken voor wat niet meer was dan een rotsachtige, lage heuvelkling, met geleidelijk glooiende hellingen, die gemakkelijk te beklimmen viel.

Zij waren binnen enkele minuten op de top, en heel in de verte herkende Raffles door zijn kijker aan sommige bijzonderheden de smalle kreek, die diep het land indrong, maar die voor grotere schepen volkomen onbruikbaar was.

Hierboven vonden zij ook een soort pad, echter alleen voor voetgangers geschikt, dat zich over het rotsplateau heenslingerde, in grillige bochten, dat zij somtijds verloren en dan weer terugvonden.

Hier en daar verhieven zich statige cypressen, stil en plechtig, de toppen nauwelijks bewogen door een zuchtje olijfbomen, stekelige cactussen, palmen en andere bomen van het zoele zuiden.

Steeds nam de plantengroei toe, gras begon onder hun voeten te voorschijn te komen en sterk geurden de mimosastruiken en de wilde thijm.

Voor dat zij er ook maar iets op verdacht waren, kwamen zij op die smalle landweg, bij het omgaan van een bos,

een troepje lieden tegen, negen mannen en twee vrouwen, waarvan één blijkbaar nog erg jong, die gekleed waren in schilderachtige Spaanse dracht.

De mensen spraken tamelijk luid met elkander in hun landstaal, een mengeling van Spaans en Baskisch, maar zwenen eensklaps als het graf, toen zij daar die vreemdelingen zagen naderen.

Zij liepen op de langzame, sierlijke, wat indolente wijze van de Spanjaarden, de hoofden trots in de nek, en keken nieuwsgierig en argwanend naar die drie mannen, in wie zij op het eerste gezicht vreemdelingen ontwaarden.

Zwijgend gingen de twee groepjes elkander voorbij, waarbij het noodzakelijk was, dat zij in de ganzenmars moesten lopen, daar het pad niet veel ruimte bood. De jongste van de beide vrouwen hield in het voorbijlopen haar grote, koolzwarte ogen voortdurend gericht op Henderson, die ver boven allen uitstak.

Toen men elkaar niet meer kon horen, zei Brand lachend:

— Ik geloof, dat je een grote verwoesting hebt aangericht in het hartje van dat mooie deertje, James. Ze had je met haar ogen wel willen verslinden, geloof ik.

— Zwart is mijn smaak niet, mijnheer Brand, zei de reus glimlachend. En zij is mij ook een beetje al te slank, ik houd meer van iets gevulds, als ik zo eens zeggen mag. Maar knap was zij, dat valt niet te ontkennen. Zeker landbouwers, dunkt u niet?

— Die kuieren meestal niet op dit uur van de dag zonder enig gereedschap bij zich over de toppen van de klippen, James, antwoordde Raffles nadenkend. De oogst is in volle gang, en zelfs de nogal lui uitgevallen Spanjaard heeft thans overal volop werk in de wijngaarden en de olijventuinen.

Verder werd er over de zaak niet meer gesproken, en alleen Brand dacht nog enkele malen aan dat mooie meisje, dat daar voortschreed met een koninklijke houding, en haar ogen zo vol gloed, die onderzoekend op het gelaat van de knappe, blonde reus waren gericht ge-

weest.

Voor verdwalen behoefden de mannen niet te vrezen en ruim een kwartier daarna bereikten zij de oevers van het kreekje, dat hier nauwelijks twintig meters breed was, en dat daar langzaam voortkabelde, en zonder enig doel of nut, diep in het land doordrong, als een Noorse fjord.

Een kort ogenblik van ongerustheid, en daar stonden zij reeds weer op het dek van hun duikboot, die daar onbeweeglijk voor anker lag, goed verborgen onder takken en bladeren. Heinde en ver viel geen enkel teken van leven te bespeuren, wanneer men een paar dozijn oeverzwaluwen uitzonderde, die luid krijsend zwermden om de top van een hoge rots, waar zij waarschijnlijk hun nesten hadden.

Desondanks ging Brand toch een kleine onderzoekstocht doen, en beklom een heuveltop, teneinde zich te vergewissen, dat inderdaad niemand in de nabijheid was, en toen pas werd snel het luik losgemaakt, waarna de drie mannen achtereenvolgens afdaalden, in het binnenste van de « Bruinvis ».

Daar het water heel weinig gezakt was, voer de boot voorzichtig aan de oppervlakte, gereed om op het eerste onveilige teken onder te duiken.

Maar niets liet zich zien, niets liet zich horen, behalve het zachte gemurmel van het water. Even later bereikte de « Bruinvis » de open zee, voer tussen de klippen door, en dreef toen zacht voort op de blauwe golven.

Raffles, neergeknield op het lage dek, zocht met zijn kijker de horizon af, en zei na enige ogenblikken:

— De douanekotters zie ik nog steeds maar thans bevinden zij zich een weinig zuidelijker.

— En de torpedojagers?

— Die kan ik niet meer ontdekken. Ze schijnen zich te hebben teruggetrokken.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge, keek eens naar de lucht, en daar het bijna zes uur was, besloot hij, nog een uur op dezelfde plek te blijven, en vervolgens onder te duiken, teneinde lang-

zaam naar de Duivelskop terug te stevenen, zodat men nog gelegenheid zou hebben naar een goede ankerplaats te zoeken, alvorens tot de eigenlijke bergingswerkzaamheden over te gaan.

Een uur verstreek, de drie mannen aten aan dek, met het luik geopend, en zonder al te grote vrees, dat zij van de landzijde zouden kunnen worden gezien, daar Raffles zich ver uit de kust had begeven. Ten slotte dook de « Bruinvis » onder water, en zocht haar weg naar land. Het begon reeds een weinig te schemeren, toen de landtong in het gezicht kwam; heel voorzichtig, heel langzaam stuurde Raffles zijn kostbaar schip langs de klippen heen, totdat de stalen huid heel even schuurde langs de granietmuur, die de basis vormde van de landtong, aan welks einde zich de zonderling gevormde, holle rots verhief.

Centimeter voor centimeter kwam de « Bruinvis » boven water, het luik werd geopend, Raffles stak zijn hoofd naar buiten en keek rond.

Er viel volstrekt niets te zien. Zelfs de vogels hadden zich blijkbaar ter ruste begeven. Het weinigje wind had zich volkomen gelegd, en het was doodstil.

Na de hitte van de dag deed de koelte van de avond weldadig aan, en een ogenblikje genoten de drie mannen van deze rust, om daarna aan het werk te tijgen.

De duikboot werd zodanig verhaald, dat zij onzichtbaar was, zowel uit zee als van de kant van het land, daar zij geheel verscholen lag achter een uitspringend gedeelte van de landtong, dat zich meer dan twee meter uit het water verhief.

Het was als een soort monsterachtig grote wrat op een uitgestrekte wijsvinger van steen, waarachter de kleine duikboot zich verschool.

De beide duikerpakken van Raffles en Brand waren reeds gereed gelegd.

Ook deze waren een vinding van Raffles en waren vervaardigd, van maliënschakels, bedekt met een laag sterk canvas, zodat het niet nodig was, gebruik te maken van een luchtpomp, daar de duikers in een kleine cylinder, die op

de rug werd vastgemaakt met draagbanden, voldoende zuurstof medevoerden, om anderhalf uur achtereen onder water te kunnen blijven. De helmen waren van aluminium, met grote, getraliede kijkglazen er in.

Men kon zich in deze duikerpakken vrij gemakkelijk bewegen, en zij leken volstrekt niet op de ouderwetse, zware, lederen duikerpakken, die nog zeer veel gebruikt worden bij het onderzoek van wrakken.

De enige overeenstemming was, dat er onder aan de zolen stukken lood waren bevestigd, teneinde te voorkomen, dat de helm, hoe licht dan ook, de duikers in het water zou doen omduikelen.

Behalve deze duikerpakken werden nog stevige touwen en een sterke ijzeren staaf naar het binnenste van de granietgrot overgebracht, waar het thans zo donker was, dat men niets kon onderscheiden zonder de hulp van de zaklantaarns.

De ijzeren bout werd dwars over de put heengelegd en stevig bevestigd door middel van rotsblokken, daar overheen zou het touw lopen, waaraan Henderson de kisten en zakken naar boven kon trekken, naarmate Raffles en Brand daarbeneden ze zouden vastmaken.

Wat het neerdalen en het weer naar boven klimmen betrof, daarmede zouden de beide vrienden niet al te veel moeite hebben, want zij hadden een stevige houvast aan de ruwe zijwanden van de put. Voor alle zekerheid echter zouden zij beiden bovendien aan een lijn bevestigd worden, zodat Henderson hen gemakkelijk naar boven zou kunnen trekken, indien het nodig mocht blijken.

Het bleek thans echter noodzakelijk, de ingang van de holle berg af te sluiten met kleine rotsblokken en zeewier, want het schijnsel van de lampen zou waarschijnlijk tot op verre afstand op zee kunnen worden waargenomen, en Raffles hechtte er volstrekt niet aan zijn aanwezigheid op die manier kenbaar te maken.

Vlug trokken de beide vrienden hun duikerpakken aan, Henderson schroefde de helmen vast, bracht de verbind-

ding met de zuurstofcilinders tot stand, en overtuigde zich met pijnlijke nauwkeurigheid, dat alles uitnemend werkte, dat er zelfs geen speldeprikje was, waardoor water naar binnen kon dringen.

Toen werden de lampen op een na gedoofd, Raffles knikte Henderson door de kijkglazen van zijn helm bemoedigend toe, en begon langs de natuurlijke treden in de put af te dalen, door Brand op de voet gevolgd.

Henderson had het ophaaltouw laten vieren, totdat het slap hing, en nu gleden de beide lijnen, die aan de duikers bevestigd waren, langzaam door zijn sterke vingers, totdat een kort rukje hem het bewijs leverde, dat de beide stoutmoedige mannen de bodem van de put hadden bereikt, en met hun moeilijke arbeid een aanvang gingen maken.

Moelijk zeker, want de kisten zouden ongetwijfeld zwaar blijken te zijn, en het zou niet zo gemakkelijk gaan, ze van hun plaats te bewegen en het ophaaltouw er om vast te maken.

Er verliep dan ook wel bijna een kwartier voor Henderson voor de eerste maal het sein kreeg, en langzaam het ophaaltouw begon in te palmen.

Het moest wel een zware kist zijn, want zelfs de reus had enige moeite, hoewel geholpen door de wetten van de waterverplaatsing, de vracht naar boven te trekken.

Maar eindelijk verscheen een rondgebogen deksel boven het zwarte water, en toen moest de reus al zijn krachten inspannen om die koffer verder naar boven te trekken, want dat ding bleek wel een halve meter lang te zijn, en anderhalve voet hoog, en aan alle kanten met ijzer beslagen.

Toch slaagde hij erin, hij trok de koffer op de rand, en sleepte het gevaarte zolang naar het donkerste hoekje van het hol, waarna hij de haak opnieuw liet vieren, en geduldig wachtte totdat hij weer een sein zou krijgen.

Wederom verliepen er bijna tien minuten, en toen zei een rukje aan het koord hem, dat het zijn beurt weer was.

Deze tweede kist leek veel lichter te zijn, want hij had thans niet zoveel

moeite bij het optrekken.

Maar terwijl hij daar het touw aan het inpalmen was, langzaam en voorzichtig om de vracht niet uit de strop te doen schieten, werd zijn aandacht eensklaps getrokken door een geluid, dat hij aanvankelijk niet kon thuis brengen maar dat zijn hart in zijn keel deed kloppen.

Hij luisterde scherp toe, en daar, het was juist alsof er riemen op de roelbanken van een sloep werden gelegd, en toen, alsof die sloep schurend langs de rotsen streek.

De reus hield met trekken op, de benen schrap gezet tegen een rotsblok, en wist nog niet wat hij doen zou, tot hij vastberaden, zonder evenwel het trek-touw los te laten, voorzichtig naar de met stenen afgesloten opening toeliep, om te trachten naar buiten te kijken, door een van de gaten heen, welke die opeengestapelde stenen hadden vrijgelaten.

Tot zijn grote ontsteltenis zag hij daar twee, drie, vier sloepen, waarvan er twee zoëven aan de voet van de Duivelskop geland waren.

Er stonden zeven of acht mannen op het uiterste puntje van de landtong, die zacht met elkander spraken, en heel duidelijk waren de omtrekken van kisten en balen, opgestapeld in de sloepen te zien.

— Smokkelaars, bromde Henderson voor zich heen. Dat de duivel hen hale. Hadden die nog niet een nacht kunnen wachten met hun kunsten?

Hij kreeg geen antwoord op die vraag, want op dat ogenblik wees een van de smokkelaars met een zachte uitroep van verbazing en schrik op de grote opening in de rots. De man had zeker een zwak schijnsel van de elektrische lamp naar buiten zien dringen, en het volgende

ogenblik begreep Henderson dat hij onmiddellijk moest handelen.

Hij liet het touw op goed geluk schieten, opdat het snel neerdalen van de vracht de twee daar beneden zou waarschuwen, dat er hier boven onraad dreigde.

En hij moest dan maar hopen dat een hunner het vrachtje niet op zijn hoofd zou krijgen.

Hij wist niet goed wat hij moest, want er waren op zijn minst twintig van die kerels, hij was niet eens gewapend, en al was hij ook sterk, er viel natuurlijk niet aan te denken om zich tegen die overmacht van smokkelaars te verdedigen, die, wat hen betreft, heel zeker van messen en revolvers voorzien zouden zijn.

Het leek dus het beste, voor te geven dat hij hier geheel alleen aan het werk was, zij zouden hem natuurlijk gevangen nemen, maar in die tussentijd zouden zijn meester en Brand gelegenheid krijgen, zich uit hun netelige positie te bevrijden.

En daarbij dacht de brave kerel helemaal niet aan de zware koffer, die reeds in een hoek stond.

Zijn gedachten waren trouwens tamelijk verward, toen van buiten af met geweerkolven en handen de stenen vlug uit de spleet werden getrokken, en er tegelijkertijd drie of vier geweerlopen op hem werden gericht door even zoveel kerels, die er weinig geruststellend uitzagen, en die de reus aanstonds omringden.

Henderson kende geen woord Spaans, maar hij zei toch op zijn vriendelijkste toon:

— Buenos noches! Goedenavond heren! Komt u eens bij mij aanwippen? Dat is aardig van jullie? Como va usted?

HOOFDSTUK VI

HET SMOKKELAARSNEST

Met onbegrijpelijke vlugheid kropen er telkens meer smokkelaars door de thans vrijgemaakte opening, en die zwarte, ruwe, baardige kerels bekeken een ogenblik met de grootste verbazing die blonde reus, toen elkander, tot zij tenslotte begonnen een onderzoek in te stellen in het hol, dat, Henderson kon er natuurlijk niet langer aan twijfelen hun gewone plek van samenkomst was, waar misschien werd afgerekend met degenen die de waren in ontvangst namen, of dat wellicht ook wel diende om er de gesmokkelde waren tijdelijk op te bergen, totdat de lucht volkomen zuiver was.

Daarvoor pleitte de zekerheid, waarmede zij aanstonds bij de landtong hadden aangelegd.

Een ogenblik voelde Henderson zijn hart stilstaan bij de gedachte, dat het geboefte wellicht de duikboot reeds ontdekt had, ondanks de duisternis en ondanks het feit, dat de «Bruinvis» slechts met de ronde opening boven het water uitstak.

Maar, helaas, zou aanstonds de maan opkomen, en wie weet wat haar stralen aan het licht zouden brengen.

Een paar smokkelaars waren intussen naar de put toegegaan, lieten het schijnsel van hun dievenlantaarns op het donkere water vallen, vonden natuurlijk aanstonds de ijzeren bout, maar van de touwen vonden zij niets, want die had Henderson nog bijtijds in de diepte laten verdwijnen.

Tenslotte vonden zij, wat natuurlijk onvermijdelijk was, de zware koffer, en zij lieten een waar overwinningsgehuil horen, niet lettend op hun veiligheid, toen een hunner met een enkele slag van een zware, ijzeren staaf het slot had doen springen.

Want twee hunner hadden het gebo-

gen deksel opgelicht, waarbij bleek, dat de koffer tot bijna aan de rand gevuld was met glanzende goudstukken, die zelfs door dat lange verblijf in het water niets hadden ingeboet van hun schittering.

Een der smokkelaars kwam op Henderson toe en vroeg in voortreffelijk Engels:

— Wie ben jij, hoe kom jij hier, en hoe is die kist in je bezit gekomen?

— Mijn kop er af, als dat geen raschte Ier is, riep Henderson vol edele verontwaardiging uit. Schaam jij je niet, lelijke rojekool, dat jij meedoet aan dat relletje? Waarachtig, ik krijg er een kleur van, dat ik jou in mijn eigen taal moet aanspreken. Help jij die Spaanse rakkers bij het smokkelen?

De groenachtige ogen van de Ier flikkerden boosaardig, toen hij hernam, met een veelbetekenende beweging naar zijn gordelholster:

— Zul je mij antwoord geven? Hoe kom jij in deze grot, en waar heb je die koffer vandaan gehaald?

— Luister dan, ik zal het je vertellen. Maar zouden wij niet liever naar buiten gaan? Het lijkt mij hier een beetje benauwd, met al die mensen in deze kleine ruimte.

— We zullen je daar buiten brengen, omdat jij hier niets te maken hebt en daar biecht je op wat je hier uitvoert, of por Dios, het zal slecht met je aflopen.

— Hoor dat gemeen stuk ongeluk eens. Hij vloekt al in het Spaans, riep Henderson woedend. Nu, ik denk dat de boom al geveld is, waar ze jouw galg van zullen maken, rotzak.

De roodharige kerel hief met een woedend gebaar zijn vuist tegen de reus op, maar op dat ogenblik werd zijn arm neergetrokken door een vrouw, waarin

Henderson tot zijn niet geringe verwondering het mooie meisje van die middag herkende, dat hem zo lang en zo door-dringend had aangestaard.

Zij zei iets in het Spaans tot de roodharige, die zich onwillig van Henderson afwendde, waarna deze gedwongen werd, door de opening te kruipen, en naar het einde van de landtong werd gevoerd, hopende, dat alle anderen hem aanstonds zouden volgen.

— Vertel nu op, beval de Ier dreigend. En geen praatjes, want met spionnen maken wij korte metten.

— Nu dan, zet allebei je veel te grote oren wagenwijd open, lucifer, begon Henderson. Ik heb hier schipbreuk geleden, een week zowat geleden, en ik heb mij al die tijd gevoed met mosselen, olijven en rauwe dadels. Ik heb die grot bij toeval ontdekt, en ik vond dat hol geschikt, om er mijn verblijf op te slaan. En om de tijd te doden, hield ik me bezig met vissen in die put. Ik had daar al een twintig of dertig grote forellen gevangen, je weet wel, van die grote kanjers, minstens tien kilo per man, en ten slotte ving ik die koffer, zonder er eigenlijk bij te denken. Jij weet ook wel, dat je van die gelukjes in je leven kunt hebben. En toen...

De Ier had rustig zijn revolver uit de holster gehaald, richtte de loop op de borst van Henderson en beet hem toe:

— Ik zou je raden, broer, ons niet voor de gek te houden, want zulke grap-pen gaan bij ons niet op. Zeg nu dade-lijk de waarheid, of ik schiet je hier op deze plek neer.

— Je zult je nog eens bedenken, vriend, amice, want dat zouden ze op de douanekotters wel eens kunnen horen.

— Kort en goed, vertel ons, hoe je die koffer ontdekt hebt, en of je dat alléén hebt gedaan.

— Neen, met vijf kameraden, ant-woordde Henderson droogjes. Maar die wachten onder water tot jullie weg zijn, en roken ondertussen een pijp.

De Ier maakte nogmaals een dreigen-de beweging, maar zag wel in, dat hij toch niets uit de reus zou kunnen halen en zo vergenoegde hij er zich mee, zijn

schouders op te halen en in het Spaans een kort bevel te geven.

Het was duidelijk, dat hij de aan-voerder, of althans een der aanvoerders van de smokkelaarsbende was, die op deze gevaarlijke plek, als het ware onder de neus der douanen, de smokkel-waren aan land hadden gebracht.

Twee mannen, gekleed in de schilder-achtige dracht der Spaanse kustbewo-ners, probeerden de koffer op te tillen, volgens het bevel van de Ier, maar moesten het zware ding onmiddellijk weer op de grond zetten, onderwijl, hef-tig vloekend in het Spaans.

— Henderson lachte maar eens voor zich heen. Hij wist wel, dat twee man-nen niet in staat zouden zijn de lood-zware kist te dragen.

De Ier maakte weer een gebaar van woede en ongeduld, en zei toen:

— Laat dan maar staan. En jullie blijven hier, om er op te passen. Neem bij de ingang plaats, die is gemakkelijk te verdedigen, en schiet iedere verdachte dadelijk neer. Ik kan nu niemand meer missen, want allen zijn hoog nodig om de boel verder te brengen. Eigenlijk had ik verwacht, Micaela, dat je voor mensen zoudt hebben gezorgd.

Dit laatste was gericht tot het knappe Spaanse meisje, dat voortdurend om de reus was blijven heendraaien, blijkbaar tot grote woede van een van de helpers, die van de landzijde waren gekomen, en die Henderson met dreigende blikken aankeek.

Weliswaar was dit alles in het Spaans gezegd, en van die taal begreep Hen-derson maar een bitter beetje, maar des te beter doorzag hij de bedoelingen van de smokkelaars, en hij lachte in zijn vuistje.

Wat zij met hem zouden doen liet hem tamelijk onverschillig, de hoofdzaak was, dat de beide mannen daarbeneden, die nog hoogstens voor een kwartier lucht in hun reservoir hadden, gealarmeerd waren en thans wel zouden weten waaraan zij zich moesten houden.

Zij zouden er natuurlijk geen ogenblik aan gedacht hebben, dat Henderson het touw bij ongeluk uit zijn handen had

laten schieten, want dat was niets voor de reus, zulke onhandigheden zou hij nimmer begaan. Zij daarbeneden hadden moeten begrijpen, dat hij het met opzet deed, of wel, dat hij er toe gedwongen werd, waaruit zij hun gevolgtrekkingen wel zouden weten te maken.

Terwijl hij daar nog over nadacht, was Micaela voor hem komen staan, met de handen in de zijde en met haar diepe keelstem op zachte toon in het Spaans zeggende, terwijl zij hem met haar zwarte ogen onbeschaamd toelachte:

— Het is jammer, dat jij geen Spanjaard bent, lieverd. Dan zou je een van de onzen kunnen zijn, jij bent een heel knappe jongen, weet je dat? En zeker zo sterk als een paard.

— Jawel, juffie, praat jij maar, mompelde Henderson goedig. Het is wel goed, hoor. En kijk me maar niet zo aan, want dat heeft toch geen zin. Pas maar liever op voor die knul, die daar komt aansluipen. Grote goden, wat een tronie. En hij grabbelt al naar zijn mes ook.

Inderdaad kwam een van de smokkelaars naast Micaela staan, die hem over haar schouder heen met hoogopgetrokken wenkbrauwen uit de hoogte aankeek, en beet haar toe, met de rechtervuist om het houten heft van zijn groot mes geklemd, dat in zijn gordel stak:

— Wees voorzichtig, Micaela. Geen grapjes meer. Je weet, dat die koketterie van jou al aan twee jongens het leven heeft gekost.

— Maar met deze zou je het niet zo gemakkelijk klaarspelen, Silvio, antwoordde de vrouw schouderophalend. Wat verbeeld je je eigenlijk wel? Denk je, dat ik je slavin ben?

De man, die met de naam Silvio was aangesproken, slaakte een dof gebrul van woede, en het volgende ogenblik glinsterde het mes in zijn vuist.

Hij deed een stap op Henderson toe en al zijn grote, witte tanden werden zichtbaar als van een wolf, die gereedstaat om te bijten, toen hij hem toesiste:

— Verdedig je, want ik zal je niet sparen.

Ook hiervan begreep Henderson geen woord, maar de betekenis van de uit-

roep ontging hem niet, en hij handelde dienovereenkomstig. Zijn vuist schoot bliksemsnel uit, en met die beweging werd de heer Silvio voor verscheidene weken ontheven van de noodzakelijkheid, zijn taak als smokkelaar te verrichten, want hij vloog als een zoutzak in een hoek, botste daar zeer onzacht tegen de rotswand.

Micaela had slechts een zachte kreet geslaakt, maar niet van schrik, eerder van bewondering; zij nam in het geheel geen notitie van haar gewonde minnaar, maar zei tot de reus, die zich ternauwernood bewogen had:

— Dat heb je knap gedaan, schat. O, wat is het toch jammer, dat je niet tot de onzen behoort. Maar ik zal je wel weten over te halen. Kun je niet een beetje van me houden, mijn dappere held?

— Wat praat je daar nu toch allemaal, kindlief? merkte Henderson schouderophalend op, terwijl hij de mooie meid zacht van zich afduwde. Bedoel je soms, dat ik je vrijer moet worden? Neen, daar doen we niet aan.

Of de vrouw de woorden verstond, mag twijfelachtig heten, maar hun betekenis ontging haar blijkbaar niet, te oordelen naar de verandering, die haar mooi gezicht plotseling onderging.

Haar ogen flikkerden boosaardig:

— Je zult je nog wel eens bedenken, liefde.

De Ier had dit voorval met ongeduld gadeslagen, en hij zei nu kortaf, blijkbaar gewend aan dergelijke voorvallen:

— Neem die geradbraakte stomming daarginds op, en draag hem naar buiten. Alweer meer moeite en last voor niemendal. Alsof wij onze handen niet vol hebben aan de waar, en alsof de douaneboten niet op nauwelijks drie zee mijlen hier vandaan zijn. Vlug voortge maakt, en dadelijk naar de bergplaats.

— En dat koffer met goud dan, baas? wroeg een van de smokkelaars, een klein kereltje, met kleine, listige oogjes in een tanig gelaat.

— Dat is waar, Bastos, dat had ik bijna vergeten, hernam de Ier. Dat stelt ons voor heel wat moeite en last scha-

deloos. Eerst de kisten en zakken weg, en dan zullen vier van ons terugkeren om die koffer te halen. En onze grote vriend hier, zal ons dan wel eens willen verklaren, hoe hij wist, dat dat ding onder in de put was, en of daar misschien nog meer van dat moois is.

Dit laatste ging gepaard met een dreigende blik op Henderson, die er de betekenis zeer goed van begreep, maar glimlachend zijn schouders ophaalde. Hij liet glimlachend toe, dat zijn polsen met touwen op de rug werden vastgemaakt, twee van de smokkelaars namen het uiteinde van dat touw in hun handen, de Ier blafte nog enige bevelen, en toen kropen allen door de opening, terwijl Henderson in bedwang werd gehouden met behulp van revolvers en messen.

De hele onderneming bleek geregeld te zijn en voorbereid als een veldslag. Iedereen wist nauwkeurig zijn plaats en zijn taak, en een ogenblik later begaf de troep zich op weg, op dat ogenblik zeker wel dertig man sterk.

Micaela was naast Henderson komen lopen, en scheen haar boosheid alweer vergeten te zijn, sprak voortdurend tegen hem, vleiend en bewonderend, hem telkens aanziende met haar wondergrote glanzende ogen, terwijl de reus maar grapjes bleef maken in een mengelmoes van Engels en Frans, waarvan zij nu en dan iets scheen te begrijpen, om dan kirrend te lachen, tot een ruw bevel van de Ier om te zwijgen haar morrend deed gehoorzamen.

Tien minuten lang, terwijl slechts twee mannen waren achtergebleven ter bewaking van de sloepen, trokken de smokkelaars langs een gebaand bergpad, totdat dit plotseling eindigde, en toen schenen zij verder alleen maar geleid te worden door hun instinct en hun gewendheid om in het holste van de nacht vaak dezelfde weg te gaan.

Henderson merkte, dat hij zich thans te midden van hoog opgaande, dreigende rotsen bevond, sommigen spits als naalden, waarbij hij trachtte zich zijn omgeving zo goed mogelijk in het geheugen te prenten, zonder er nochtans al te zeker van te zijn, dat hij de weg zou kun-

nen terugvinden.

Wel bijna een half uur duurde deze nachtelijke, zwijgende, moeizame tocht, maar eensklaps hield de voorste groep stil aan de voet van een hoge klip, met een schijnbaar geheel gesloten, volkomen onbeklimbare, loodrechte voorwand.

Toch scheen hier een opening te zijn, want Henderson zag tot zijn verbazing de smokkelaars een voor een als het ware binnen in de berg verdwijnen. Op zijn beurt werd hij een ogenblik later door een schier onvindbare opening geduwd, zo smal, dat hij zijn adem moest inhouden, om er zich door te persen. Plotseling bevond hij zich in een zeer groot hol, op zijn minst tachtig meter lang en bijna even breed, terwijl de hoogte bij het flakkerende licht van een achttal toortsen niet eens te bepalen viel. Tegen de wanden stonden en lagen honderden vaten, kisten en balen met gesmokkelde koopwaren opgestapeld.

— Precies Ali Baba en de veertig rovers, zei Henderson lachend in zijn zogenaamd Frans tot Micaela, die hem vrolijk toelachte, met schitterende ogen. Toen zocht hij een goed plekje voor zich, juist op het moment, dat de Ier weer op hem toetrad en zei:

— En nu doe je het verstandigste, vriend, dadelijk alles te vertellen, dan kies je de wijste partij.

Micaela echter kwam haastig tussenbeide en fluisterde de Ier toe:

— Dat is de manier niet, Flannagan. Als je hem zo aanpakt, is er niets met hem te beginnen. Laat mij maar eens begaan; ik zal hem wel laten babbelen, dat beloof ik je. Binnen een kwartier weet je alles.

De vermoede smokkelaars wierpen zich na hun kisten te hebben neergezet, aanstonds op de bodem van het grote hol, en vielen van vermoeidheid bijna aanstonds in slaap.

Micaela had Henderson meegetrokken naar een donker hoekje, vlak bij de smalle ingang, keek aandachtig om zich heen, en toen, haar lippen aan zijn oor brengend, fluisterde zij snel en hees:

— Ik zal je bevrijden, lieverd. Ik houd verschrikkelijk veel van je, veel meer

dan van die knul van een Silvio. Ik zal je terugbrengen naar de Duivelskop, je stelt die twee kerels daar buiten gevecht en wij gaan er stiekem vandoor met de koffer met goud. Ik heb allang genoeg van de troep, en ik wil mijn vrijheid terug.

De vrouw had in slecht Frans gesproken, maar Henderson meende er voldoende van te begrijpen, om niet bevreesd te behoeven zijn, tot hij plotseling een mes in haar vingers zag schitteren.

— Wou je daar de touwen mee doorsnijden, schatje? vroeg hij op zijn beurt heel zacht. Doe dan maar geen moeite, want die zijn al los.

Voorzichtig om zich heen spiedend, haalde hij langzaam zijn geweldige handen achter zijn rug vandaan en liet haar het stukgewrongen touw zien.

— Padre Santo. Wat ben jij verschrikkelijk sterk, fluisterde de vrouw hartstochtelijk, met haar mond vlak bij die van de reus, zij stak haar mes snel weer weg, loerde nogmaals om zich heen, zag dat de smokkelaars bijna allen sliepen of zich nog bezighielden met het tellen van de smokkelwaar, vatte de reus bij de hand, en was het volgende ogenblik als een slang door de smalle opening gegleden, terwijl Henderson haar gewillig volgde.

De twee bewakers aan de ingang hieven reeds dreigend hun geweren op, maar toen zij de vrouw herkenden, lieten zij ze weer zakken.

Henderson mompelde tevreden voor zich heen, terwijl hij de vrouw in de duisternis volgde:

— Nu doorzie ik de zaak, zoals de keukenmeid zei, toen de bodem uit de pan viel.

HOOFDSTUK VII

OP HET NIPPERTJE

Raffles en Brand waren niet weinig verwonderd, toen zij daar eensklaps de tweede kist, die zij zoëven hadden vastgebonden, weer naar omlaag zagen komen.

Zij konden dit inderdaad zien, want beiden droegen aan hun gordels de zeer krachtige, waterdichte, elektrische lampen, die twee uur achtereen konden branden, alvorens de batterijen opnieuw geladen moesten worden.

Het is waar dat het licht niet verder ging dan een meter of vijf, hoe krachtig het dan ook was, maar dat was voor hun doel ruimschoots voldoende geweest.

Zoals Raffles aanstonds had gezegd, toen hij voor de eerste keer was ondergedoken en weer boven kwam, liep een van de putwanden zo goed als loodrecht naar omlaag, met hier en daar uitsteeksels, die bij wijze van traptreden ge-

bruikt konden worden, maar aan de andere kant liep de wand steeds verder terug, en was daar volkomen onbeklimbaar.

Het gevolg daarvan was, dat de bodem van de put bijna tien meters lang was, en omstreeks twee meters breed.

Zelfs door hun helmen van aluminium heen, konden de beide mannen het doffe geraas horen van het met kracht binnendringende water, hetwelk door een opening ter hoogte van een meter ongeveer binnendrong, om zich door een tenovergesteld gat, dat een weinig kleiner was, weer te verwijderen.

Hierdoor was echter een krachtige stroming ontstaan, die de kisten en zakken allen op een hoop gedrongen had in de loop der jaren. Een paar zakken waren gescheurd, en de inhoud bestaande

uit goudstukken lag op en onder het zand, dat met het zeewater was binnengekomen, en de bodem in de loop der tijden met een laag van bijna een meter hoogte had bedekt.

De mannen waren niet een weinig verwonderd, toen zij daar beurtelings de tweede kist en het touw zagen naar beneden komen. Instinctmatig zochten zij door de kijkglazen op elkaars gelaat te lezen, bij het schijnsel van hun lampen, en vonden er schrik en verbazing op uitgedrukt.

Geen van beiden twijfelde er ook maar een ogenblik aan, of Henderson was overvallen, terwijl hij bezig was met het optrekken van de kist, waarbij hij zeker nog gelegenheid had gevonden, alle sporen te doen verdwijnen van hun aanwezigheid daarbeneden.

Toen maakte Raffles aan Brand verstaanbaar, dat zij beiden tegelijk naar boven moesten trachten te klimmen.

Als wapen bezaten de twee mannen niets anders dan het brede, sterke mes, dat in een schede van leder aan de brede gordel hing, die het duikerpak om hun middel deed sluiten.

Zij wisten natuurlijk nog niet, of zij zich van dat wapen zouden moeten bedienen, maar toch klommen zij slechts met de uiterste voorzichtigheid naar boven, niet wetend wat hen daar te wachten zou staan.

Raffles was de eerste, die met de grootste behoedzaamheid zijn hoofd, dat nog altijd schuilging in de ronde helm van aluminium, bijna een duim dik boven water uitstak.

Onmiddellijk daarna zag hij vlak naast zich de zilverachtig lichtende bol opduiken, waarin hij het hoofd van Brand wist, maar verder was het onmogelijk, in deze duisternis iets te onderscheiden.

Met de grootste voorzichtigheid klauterden de beide mannen iets hoger.

Beiden begrepen nu wel, dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn.

Henderson was gewond, misschien wel dood.

Daarboven was het pikdonker, en nergens was enig schijnsel van licht te zien. Raffles stak voorzichtig de hand uit, en

begon op de tast de helm van Brand los te schroeven.

Hijzelf begon reeds moeilijk adem te halen, en hij begreep dat de voorraad zuurstof in de cilindrs uitgeput raakte.

Een paar handgrepen waren voldoende om de helm los te maken, toen liet Raffles de bol langzaam onder water zakken en het toestel zonk naar de bodem van de put.

Brand deed onmiddellijk hetzelfde bij Raffles, de frisse lucht vulde hun longen en een paar minuten stonden zij daar, hun bovenlijf boven water, en volstrekt niets begrijpend van die duisternis en die stilte.

Toen neigde Raffles zich langzaam zo ver voorover, tot hij met zijn lippen het oor van Brand bereikte en fluisterde heel zacht:

— Ik denk, dat het de smokkelaars zijn geweest. Misschien hebben zij hem weggevoerd. Laten wij heel voorzichtig nog wat hoger trachten te klimmen, en dan onze loden zolen losmaken, zodat wij wat meer vrijheid van beweging hebben.

Zij stegen nog een halve meter hoger, lichten toen heel voorzichtig hun voeten op, en maakten de riempjes los, die de schoenen met de zware zolen, waterdicht aan hun voeten bevestigd hielden.

Aldus van een zwaar en lastig gewicht bevrijd, klommen zij zonder enig gerucht te maken nog wat hoger, telkens hoger, maar ook telkens even ophoudend om te luisteren, totdat zij eensklaps beiden verschrikt stilhielden, toen hun hoofden reeds dicht bij de putrand waren, op het horen van een brommende stem, die in het Spaans zei:

— Het ergste is, dat ik niet eens een pijp mocht opsteken van de bassa.

— Groot gelijk had hij, Pietro, want zelfs dat zouden ze misschien uit zee kunnen zien.

— Maar toch niet als ik overeind ga staan, met mijn rug naar de opening. Allemaal gekheid en overdreven voorzorgen.

— Doe het niet, Pietro. Ik raad het je voor je bestwil. Je weet, dat Flannagan kasedogenloos is, als men zijn be-

velen in de wind slaat.

De ander bromde nog iets, en toen werd het weer stil, Raffles en Brand begrepen nu eindelijk, dat er inderdaad smokkelaars moesten zijn binnengedrongen, die zich van Henderson hadden meester gemaakt, en hem gevankelijk hadden weggevoerd.

Die beide mannen waren daar zeker achtergelaten ter bewaking van het hol, of misschien ook van de koffer met goud, die de smokkelaars natuurlijk spoedig moesten hebben gevonden.

Het was echter een groot geluk, dat zij blijkbaar last hadden gekregen, zelfs geen lucifer te ontsteken, uit vrees dat dat op zee kon worden gezien. Daarom was het zo donker daarboven.

Raffles stootte Brand aan, en zij klommen verder. Nu brak er een uiterst precair oogenblik aan, want als de smokkelaars daar bij de opening iets bemerkten van hun aanwezigheid, dan waren zij verloren, daar zij zich, op die loodrechte wand als vliegen vastgekleefd, onmogelijk zouden kunnen verdedigen.

Raffles was de eerste die zich heel langzaam op zijn ellebogen optrok, en met zijn bovenlijf over de rand van de put kwam te liggen. Precies op dat oogenblik gebeurde er iets noodlottigs, want Brand, die zijn voorbeeld wilde volgen, traptte een steen los, die met een doffe plons in het water viel.

Op hetzelfde oogenblik keerden de beide smokkelaars hun gelaat naar het inwendige van de grot en een hunner riep, naar zijn revolver grijpend.

— Wat was dat?

— Het was een geluid alsof er een steen in het water van de put viel.

— Stenen vallen niet vanzelf. Verraad, Pietro. Sta op, kerel, ik geloof, dat ik wat zie bewegen.

De twee smokkelaars hadden de ingang vrijgemaakt, en het sterke maanlicht deed inderdaad een heel zwak schijnsel ontstaan.

Intussen waren Raffles en Brand uit de put geklauterd, en stonden nu overeind, gereed tot de strijd, met het brede mes in de vuist geklemd, bereid om hun leven duur te verkopen.

Voor Pietro een waarschuwing had kunnen laten horen, had de andere smokkelaar in zijn zenuwachtigheid zijn revolver reeds op goed geluk afgeschoten, en het leek, alsof er een kanon afging, door de weerkaatsing van de rotsen, die het geluid deed voortrollen als een donderslag.

De kogel schampte Brand aan het oor, maar de richting van de vuurstraal had hem de plaats doen kennen, waar de schutter stond, en met een sprong als van een tijger wierp hij zich op hem, en zijn mes drong de man in de schouder, die met een kreet van pijn en dolle woede neerstortte.

De ander, volstrekt niets begrijpend van wat er voorviel, en ook niet wetend met hoeveel tegenstanders hij te doen had of waar die vandaan waren gekomen, koos het zekere voor het onzekere, en dook sneller dan de gedachte door de lage opening.

Raffles, wel inziende, dat daar te blijven het onverstandigst was wat hij kon doen, riep Brand toe hem te volgen, en drong op de hielen van de vluchtende smokkelaar op zijn beurt door het lage poortje en kon de kerel nog juist bij de enkel vatten. De vent schopte woedend, maar durfde geen gebruik maken van zijn revolver, maar al te goed begrijpend, dat men in de stilte van de nacht een revolvershot tussen deze rotsen mijlen in de omtrek moest kunnen horen.

Maar intussen waren op het revolvershot de twee bewakers van de sloepen komen aanlopen, die van het voorgevallene niet het minste begrepen, maar aanstonds hulp boden, toen zij daar in het zilveren licht van de maan, twee mannen op de grond zagen worstelen, ieder oogenblik op het punt staande, van het smalle rotspad in zee te vallen.

Een van de vechtenden, zo zagen zij, droeg een zeer eigenaardige kledij, het zag er uit als de schubben van een vis, en daar die man een vreemdeling was, moest hij ook tevens een vijand zijn.

Zij trokken hun dolken, en wilden zich reeds zwiijgend in de strijd werpen, toen er weer iets anders geschiedde, dat voor

een ogenblik hun aandacht afleidde.

Op zee, op nauwelijks drie mijlen uit de kust, ging sissend een vuurpeil de lucht in, en spatte hoog in de lichte lucht met een doffe klap uiteen.

— Vervloekt. Het noodsein, schreeuwde een van de bewakers. De kapitein schiet een vuurpijl af. Dat zal de kerel, die geschoten heeft, bezuren. Die honden van douanebeambten komen zeker hierheen op het geluid van de knal.

— En als onze kapitein de plek verlaat, waar hij voor anker is gegaan, dan kunnen wij hem met onze sloepen niet eens terugvinden, schreeuwde de ander.

Zij waren zo verrast, zo ontgaan, dat zij niet eens zagen, dat de worsteling aan hun voeten reeds geëindigd was.

De man in het zonderlinge schubbenpak had zich hijgend opgericht, en zijn tegenstander lag bewegingloos op de rug uitgestrekt met een bloedende wonde terzijde van het hoofd, dat met grote kracht tegen een punt van de rots was geslagen.

En op hetzelfde ogenblik kwam er nog precies zo'n vreemde verschijning uit het rotshol naar buiten kruipen, met een revolver gewapend, en stond nu naast zijn evenbeeld, om de aanval van de beide bewakers der boten af te wachten.

Opnieuw veranderde het toneel, want van de landzijde kraakten eensklaps schoten, van geweren zowel als revolvers, maar boven alles uit klonk een heldere, luide stem die riep:

— Wie mij aan durft raken, is er geweest. Denk je, dat ik bang ben voor vier kerels als jullie? Neen, bemoei jij je er niet mee, schatje, en laat dat mes maar zitten. Ik kan het alleen wel af.

Dadelijk daarop een kreet, de val van een lichaam, een uitroep van woede en pijn, en daar kwam zowaar Henderson aansnellen, langs het smalle rotspad, nauwelijks bijgehouden door een vrouw in wie Raffles en Brand bijna aanstonds Micaela, de mooie Spaanse seniorita herkend.

— Zie je wel, dat die drommelse vent een verovering heeft gemaakt, riep Brand opgewonden uit.

Brand had nauwelijks uitgesproken of opnieuw klonken schoten in de verte.

— Dat klinkt net als de scherpe knallen van een legengeweer, riep Raffles. Zouden de douane-beambten de troep overvallen hebben?

Het schieten kwam nader en de beide smokkelaars, die onbeweeglijk hadden staan luisteren, deden nu zwijgend wat zij het beste achtten, namelijk zorgen voor hun eigen veiligheid.

Zij begrepen dat ze hier tussen twee vuren waren en de zee scheen op dit ogenblik nog de beste kans op te leveren.

Zo snel zij konden wierpen zij zich in een van de sloepen, duwden de boot van land, grepen de riemen en roeiden, luid zuchtend van inspanning, half staande in de sloep naar zee, tussen de klippen door, duidelijk zichtbaar in het zilveren licht van de maan.

Toen Brand een beweging maakte, alsof hij wilde schieten, zei Raffles kortaf:

— Niet schieten. Zij zijn op het ogenblik weerloos. En zij kunnen ons thans, gelukkig geen nadeel meer berokkenen.

Maar intussen had Henderson zijn snelle loop voortgezet, en zestig meters achter hem kwamen drie kerels aanrennen, vloekend en tierend, en telkens schietend, zonder in staat te zijn om goed te mikken, want het pad kronkelde voortdurend en hun kogels sloegen plat tegen de rotsen, zonder de vluchteling te raken.

Nog enkele sprongen, en Henderson stond ongedeerd, wat sneller ademhalend door het vlugge lopen, met schitterende ogen voor Raffles en riep:

— Ik ben er tussenuit getrokken, mylord, maar vier lui hadden mij zeker in de gaten, en zaten mij achterna. Ik geloof, dat de douane-beambten ook een woordje zijn gaan meespreken.

— Een deze jongedame? vroeg Raffles glimlachend, wijzend op de jonge vrouw die nu met sombere blikken van de een naar de ander keek, en blijkbaar niet wist wat zij doen moest, nu de zaken een heel ander verloop hadden dan zij had verwacht.

— Ja, dat is een gekke geschiedenis, antwoordde Henderson vlug. Die jonge

dame wilde mij overhalen, met haar en het goud de plaat te poetsen. Ze wilde de touwen doorsnijden waarmee ik gebonden was, maar dat hoefde niet meer. Maar praten wij niet te lang, mylord? Die schobbejakken zitten mij op de hiel.

— Je hebt gelijk, James, sleep dadelijk de koffer naar buiten, terwijl wij die drie kerels in bedwang houden, en dan dadelijk aan boord van ons schip.

Maar Micaela scheen nu duidelijk in te zien wat er zou gebeuren, en rukte met een bliksemsnelle beweging een dolk uit haar gordel, terwijl zij vlak voor Henderson ging staan, en hem met doffe stem vroeg, terwijl haar zwarte ogen fonkelden als van een tijger:

— Ben je van plan, mij mee te nemen en mij lief te hebben? Bedenk, dat ik niet met mij laat spotten.

— Kindlief, ik denk er niet aan, antwoordde Henderson eenvoudig. Dat weet je zelf ook heel goed.

Met een hese kreet hief Micaela het mes met het brede lemmet hoog op, om het Henderson in het hart te stoten, maar op datzelfde ogenblik kraakte van de kant van de klippen een schot, een ogenblik stond zij onbeweeglijk, het mes ontgleed aan haar hand, en eensklaps viel zij voorover op het rotspad.

De kogel, die voor Henderson bestemd was, had haar midden in het hart getroffen.

— Vlug. De douane-beambten nade-

ren, schreeuwde Brand. De koffer, James, wij zullen ze wel tegenhouden.

Wederom klonk een schot, dat Brand heel licht langs de hals schampte, en nooit zou de schutter meer schieten, want de jongeman vuurde onmiddellijk terug op de donkere gedaante, die hij tussen de rotsen zag en een rauwe kreet zei hem, dat zijn schot raak was geweest.

Raffles en hij hadden zich plat neergelegd op het smalle rotspad, in de schaduw van een klip, en de kogels floten over hun hoofden.

Enkele seconden later sleepte Henderson de zware koffer met het goud uit de opening van het hol naar buiten en trok het gevaarte hijgend, alle spieren gespannen, over het rotspad naar de plek, waar de « Bruinvis » lag te wachten.

Toen hij de koffer geledigd had schreeuwde hij luid :

— Alles klaar, mylord.

IJlings stonden de beide vrienden op, renden naar de duikboot, daalden af door de opening, zonder vrees te moeten koesteren voor de schoten der achtervolgers, daar nu de rots, de geheimzinnige Duivelskop, zich tussen hen en de smokkelaars verhief.

De duikboot zonk snel onder water met een deel van de schat der « Nevada », terwijl tussen de rotsen het gevecht tussen de douane-beambten en de smokkelaars met verdubbelde hevigheid voortduurde.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Circuszand en Juwelen

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266